

ŠKOLA
PODPORUJÍCÍ ZDRAVÍ

Jaselský kurýř

ŠKOLNÍ
ČASOPIS ROKU

1. místo
v kategorii - střední školy v Jiho­moravském kraji 2018
časopisu
Jaselský kurýř

6/2022 - 43. vydání

Obsah

Jídelna Grohova – pozvánka	3
Dračí hněv	4
Tvůrčí psaní studentů – Hurá, je tu léto	7
Literární soutěž – Místo, kam se ráda vracím.....	8
Dopravní soutěž mladých cyklistů – poděkování od BESIPu.....	9
Autor: BESIP	9
Lockdown aneb co mi dal nebo vzal uplynulý rok	11
Zajímavý koníček – Cyklistika.....	12
Úvaha – Proč nemám ráda tělesnou výchovu?	14
Můj nejzajímavější sportovní zážitek	16
Já a sport.....	17
Stáž v Miláně.....	21
Sport, který mě nezaujal (část I)	26
Projekt Woche	29
Úspěchy žáků na soutěžích ve škole i mimo ní	31
Medailonky sportovců – Jiří Prskavec	45
Recept.....	50
Poznej svého učitele.....	51
Vyslechni svého učitele... Tentokráte se Zuzanou Klimešovou.....	53
Tajemný předmět.....	58
Rébus.....	59
Křížovka.....	60
Zpátky do autoškoly	62
Kronika školy aneb co se událo ve škole za měsíce květen a červen.....	63
Kde nás najdete?	91

Kuřecí maso na kari s rýží

Kachní stehno s bramborem a se zelím

Jakoby to bylo včera, kdy jsem se plavila po nekonečných oceánech, překonávala Hurikány a zdolávala tajemná stvoření z hlubin moří stejně jako nejznámější pirát tehdejší doby – Jack Sparrow.

Vzbudila jsem se do letního rána, ptáci zpívali, včely nasávaly nektar a tvořily z něj nejchutnější med široko daleko, snad i z celého poloostrova, na kterém jsem se v danou chvíli nacházela. Zvedla jsem se, protáhla a mířila si to přímo k táboráku, kde se shlukovali všichni mladí odvážlivci, protože dneska byl ten den, na který jsme čekali. Jako za všech generací se mladí piráti měli sjednotit a vyplout na rozlehlé, na oko klidné moře, kde se měli naučit samostatnosti a disciplíny. Může to znít zajímavě u pirátů, ale je to tak. Když si vezmete, každý pirát má svoje privilegia, dokáže přežít sám a musí mít k tomu i nějaké dovednosti.

Starší, zkušenější piráti nám povídali, jak to probíhalo u nich, co a všechno předpokládat, ale na závěr stejně řekli, že je to věc individuální, a ne každý se přes děsuplné a dravé oceány dokáže prodat sám. Musíme se sami naučit taktiku rabování, a to nás nikdo nenaučí.

Náš čas se blížil, nervózní, ale zároveň plní odhodlání jsme stáli před dechberoucí lodí zdobenou dračí hlavou a zadek zakončenou jejím mohutným stočeným ocasem, na které se máme za nemalý okamžik plavit a učit se. Zároveň jsme měli mít i takového, dá se říci lektora, který na nás má dohlížet.

Všichni piráti, z dalekých zemí se na náš výplav hojně shledávali, a zároveň přáli svým dětem hodně zdaru.

Uplynulo asi půl hodiny a nic se nedělo. Však už jsme měli vyplout (pomyslela jsem si). Někdo z povzdálí vykřikl: „Hej! Kde je ten slavný pirát, jak se o něm povídá?“ Lidé začali znervózňovat a ohlížet se všude možně. „No tak jim přiřadte jiného piráta, vždyť je to všem ukradený, hlavně ať nějaký je!“ Vykřikl postarší muž s pirátskou čapkou a dehtovým plnovousem. „Ale notak pánové, tohle bych si snad nenechal ujít!“ Všichni se otočili za hlasem, ale nikde nikdo. V ránu se před lodí objevil muž se sklopenou hlavou. Odrbaný tmavě-hnědý trojčipý klobouk, pod kterým se mu rozprostíraly vlasy spleteny do dredů a copánků se zavěšenými korálky. Oblek typického piráta. Roztrhaná, dříve bílá košile, přes kterou měl fialovomodrý kabát. Za opaskem připevněnou šavli a pistoli.

Napřimil se a zakymácel sebou. Bylo zjevné, že je na hadry. „A ty jsi jako kdo?“ Zeptal se neznámý muž z povzdálí. Tajemný pirát se podíval do davu, povznesl prst, a řekl?: „Já mladý muži... Jsem Jack Sparrow“, uškytl si.

Koukali jsme jako vyjevení. Na všech šlo vidět jejich překvapení.

Tak tohle je ten nejznámější pirát široko daleko. Popravdě, představovala jsem si ho jinak, a ostatní to viděli stejně.

„Vsadím se, že sis přišel jen pro posádku a loď, vid' Jacku?“ Řekla jedna z pirátek, která ho nejspíše znala lépe než-li my. Pirát zvedl údivně hlavu, jeho tmavě čokoládové oči zdobené černými stíny se zahleděly na onu ženu. Nic neřekl, otočil se na loď a zpátky na nás. Chtěl něco říct, ale nic z toho nevzešlo.

Bez očekávání vstoupil na loď, zachytl se za provaz držící plachtu a povzneseně pronesl „Posádko... Vzhůru na širý oceán!“ Přitom máchl pravou rukou.

Nedůvěřivě jsme nastoupili na palubu a čekali co bude dál. „To poplujeme s tímhle ožralou?“ řekla jedna holčička, která v něm měla stejnou nedůvěru jako já, možná i celá posádka.

Loď se odkotvila a proudy nás pomaličku začaly odnášet dál od pevniny. Byla jsem nervózní. Nejen kvůli tomu, že jsme měli za „kapitána“ totálního pijáka, ale i to, že se na delší dobu vzdám od svých blízkých.

Stála jsem a koukala na pomalu mizející ostrov. „Já už svoji rodinu neviděl přes 20 let“ Pronesl Jack. Vyjeveně jsem se na něj podívala. „A nebo pětadvacet? Možná i třicet...“ Mrmlal si dál přitom, co odcházel ke kormidlu. Chvilí jsem se na něj dívala, a poté se opět zahleděla na tyrkysově oslepující moře. V povzdálí jsem začala zaznamenávat pomalu blížící se temné mraky. Posádka se začala obávat nastávající salvy. Víchr se prolínal plachtami a sunul loď rychleji po vlnách. Sparrow držel kormidlo a hleděl na svůj kompas. V tom jeden klučička zakřičel, že se blíží naproti nám loď. Jack sešel dřevěné popraskané schody a šel dopředu, aby se podíval z blízka. Trhaně se otočil a koukal do prázdna. Loď sebou začala házet se strany na stranu, paluba nabírala proudy vody a většina se jen tak tak držela čeho mohla. „Kapitáne?! Co budeme dělat?“ Zeptal se vystrašeně tmavovlasý hoch, ale odpovědi se nedočkal. Jack šel urychleně ke kormidlu a začal ho pomalu stáčet na levobok. Neznámá loď se blížila, a vypadalo to, že nebude zrovna přátelská. Černý potrhaný plachty se sunuly k nám a dávaly jasně najevo, že se k něčemu chystají. „Posádko! Do podpalubí a nachystat děla!“ Všichni začali zmatkovat a vykřikovat, že na tohle nebyli seznámeni, ať se zkusíme otočit a utéct černé, valící se lodi. Jack opět chvíli mlčel a po chvíli řekl větu, která nás zamrazila. „Tohle... Je Černá Perla, té neuniknem...“ Vyskočil a jakoby se chystal seskočit s lanem na postranní záchrannou loď. „Já se sni už setkal.... Ted' jen vyvolení se jí dokáží vyhnout, přeji vám hodně štěstí.“ Sejmul pirátskej ušpiněnej klobouk s náznakem, že se s námi loučí, seskočil na vedlejší loď, uřízl lano a plul od nás dál.

Na palubě zavládl chaos. Mladí nezkušení piráti se snažili napnout plachty, aby se loď otočila a plula dál, aby se nestřetla s obávanou lodí nazývanou Černá Perla. Loď sebou začínala házet ze strany na stranu stokrát silněji než před tím. Bouře zesílila, blesky se míhaly kolem nás a z čista jasna zavládla tma.

Perla se přibližovala k pravoboku naší lodě, a z povzdálí jsem slyšela vysunující se kanóny. Na vedlejší lodi jsem zaznamenala smích a jekot, míhající se postavy stály přímo naproti nám. Nastalo ticho. Z nenadání jsem uslyšela výstřel jednoho z kanónů jak prostřelil naší loď a celou jí otřásl. Tohle bude náš konec.

Vzbudila jsem se celá zpocená. V hlavě jsem si přehrávala celý děj snu, co se mi před chvílí promítal v hlavě. Z okna jsem zaznamenala prudký déšť. Začínající úzkost se zvyšovala při pomyšlení, že právě dnes se máme s celou třídou plavit po lodi.

PS: Speciální poděkování je pro moji třídu 2.D, že mě do tohoto upíchl xD

Dnes, dne 19. 6. je oficiálně první opravdu horký den. Asfalt se škvaří na silnicích, nádobí čerstvě umyté a položené na lince samo usychá, listy rostlin jsou spálené, a chudáci lidé nevědí, kolik procent svého oblečení ještě sundat, aby se necítili, jako pískem pohlcovaná hromádka potu. Já samotná netuším, jak dlouho mi poledování mého obličeje ještě pomůže, do té doby, kdy i ten led nabyde stejné stupňové hodnoty, jako je v mém pokoji.

Ale hurá, je tu léto, jaká to krásná roční doba. Třícítky ve stínu, probouzení našich milých přátel komárů a nekonečná žízeň, i když víme, že před 5 minutami jsme vypili celý půllitr na ex. Kdo by netoužil po cestování autobusem domů a sezení mezi ještě více upocenými lidmi než jste vy sami. A všichni víme, že smrad potu se v toto období jen těžko zapomíná. (A ne, vyvětrání pokoje nepomůže, nezapomínejte na tu část s komáry a škvařícím se asfaltem).

S velkým smutkem oznamuji, že i moje čokoláda, kterou jsem si schovávala na horší časy, to vzdala a dnes jí už přezdívám jako: „horká čokoláda v obalu“. A ani fakt, že dům, ve kterém sedím, je stavěn z cihel, nezastavuje horko pražící už několik hodin. Upřímně se cítím, jako by mi to slunko pražilo rovnou na hlavu, i přes to, že se evidentně líp žije v mém pokoji, než v pokoji několikapatrového paneláku. Lidé z domů, který má více než dvě poschodí, skládám poklonu a možná vám pošlu pár korun na vedlejší škody, co vám horko udělá, jako součást charity.

Snad jenom Ďábel by mi odpověděl, jestli když vylezu ven a vidím rozmazaně, ramkoli se podívám, je zapříčinění slunečního klamu na silnici, nebo už se mi horko dostalo i do mozkových buněk a narovinu oslepnu. Kdo ví, zda je lepší z horka přijít o zrak a nebo rovnou uprostřed příjezdové cesty hodit slušnou hubu, protože to i naše vědomí vzdalo a vzalo si na pár hodin hezkou dovolenou v nejméně přehřáté části těla. Mému vědomí přeju hezký výlet, páč pochybuju, že přežiju déle než další den.

A naši svatosvatí přátelé s dlouhým nosem a tím nejotravnějším zvukem, kdo kdy mohl vymyslet. Komáří se nám už nádherně vrací do hry, aby nám oznámili (jako to dělají ostatně každý rok), že na nás nezapomněli a taky se zastaví na kafičko. No, teda nevím, co mají za zvyky oni, ale na kávu se rozhodně nechodí v jednu hodinu ráno. Ale dobře, nesudme úchytky ostatních. Ale proboha musí provádět takový randál přímo u našich uší, když provádějí pomstu, že za to, že jsme jim nepřipravili slibovanou kávu? My víme, že ty červené otravné svědivé tečky po celém těle budeme mít tak či tak, ale aspoň nás nechte naspát našich potřebných 8–9 hodin spánku, ať do práce/školy dojdeme aspoň s energií, když už musíme vypadat jako by nás napadlo stádo rozzuřených vos.

Autor: Emma Němčanská (ID)

Nad zadáním jsem nemusela ani přemýšlet. Jestli je jen jedna věc, co mě tzv. lockdown naučil, jsou to každodenní vycházky.

A na to jedno určité místo se každý den moc ráda vracím, koukám do krajiny a nadechuju se čerstvého vzduchu.

Bydlím 15 minut od centra Brna, proto o lesy úplně každý den nezavadím, ale VUT v Králově Poli podle mě zachránilo spoustu lidí, co mají rádi parky, klid, stromy a zeleň. Mezi nimi jsem i já.

Ráda si pustím podcast do uší a vydám se na procházku po areálu VUT, přes rybník s kačenkami, Medlánecký kopec až do Řečkovic a zpátky.

Areál VUT má spoustu výhod, hřiště, běžecké trasy, lezeckou stěnu, ale já tam nejradši chodím ke dvěma velkým dubům. Jeden se opírá a vrůstá do druhého, tvoří spolu takovou hezkou propleteninu a spolu vypadají, že by dokázaly i nemožné.

Tohle místo je naprosto nádherné při každém ročním období.

Na jaře se krajinka probouzí k životu. Cvrlikají ptáčky a paprsky slunce se odrážejí od kovových konstrukcí u běžeckých tratí a ve vzduchu je cítit nový začátek.

V létě jsme několikrát s kamarádkami vzaly piknikové deky a jen tak si lehly, opalovaly se a užívaly si klid a teplo. Poté jsme si třeba zaběhaly na běžeckých tratích a při západu sluníčka jsme se vypravily domů.

Podzim není moje oblíbené roční období, hodně prší, je sychravo a zataženo, ale občas i takové dny jsou potřeba. A když se postěstí a je zrovna hezký podzimní den, tak si připadáte jako v prvním díle Harryho Pottera. Na zemi jsou napadané žlutočervené lístečky a krok o krok zakopáváte o popadané kaštiny.

A najednou je tady zima. Letos sněžilo odpravdu hodně a já každé ráno o vánočních prádninách vyšla s rodinou na procházku. Stavěli jsme sněhuláky, koulovali se a užívali si nádhernou, třpytivou, zasněženou krajinu, od pusy se nám kouřilo a smáli jsme se vtipům a pádům na namrzlé cestě.

Až budete mít někdy cestu kolem, tak se určitě zastavte u dvou propletených dubů či u kačenek a s výhledem do krajiny si na mě vzpomeňte.

Autor: BESIP

Vážená paní ředitelko,

dovolte mi, abych Vám vyjádřil co nejhlubší poděkování za poskytnutou součinnost při zajištění disciplíny první pomoci jak na okresních kolech v Hustopečích, Pohořelicích a Brně, ale hlavně na krajském kole Dopravní soutěže mladých cyklistů, která proběhla v pondělí 23. května 2022 ve Veselí nad Moravou. Pod vedením mimořádně šikovné Mgr. Dominiky Babákové a jejich kolegyně Mgr. Kristýny Kyselákové a Mgr. Hany Kašparovské byli všichni studenti a pedagogický doprovod nenahraditelní ve své pomoci a svojí prací nastavili dost možná nepřekonatelnou latku, kterou bychom bez Vás jen stěží dotáhli. Krajské kolo soutěže ve Veselí nad Moravou bylo vedením BESIPu zhodnoceno zatím jako jedno z nejúspěšnějších a nejlépe zrealizovaných v celé České Republice a na této skutečnosti se velkou měrou podílí právě pedagogové a studenti z Vaší školy. Chválou na Vaši adresu nešetřili ani ostatní organizátoři a mě nezbývá než doufat, že Vaším přispěním a spoluprací budeme moci počítat i v dalších ročnících.

Jménem BESIPu a Jihomoravského kraje Vám tímto ještě jednou co nejupřímněji děkuji.

Pěkný den přeje Ing. Pavel Čížek, Krajský koordinátor BESIP

Další fotky naleznete zde:

<https://www.szs-jaselska.cz/dopravni-soutez-mladych-cyklistu-2022-podekovani-za-spolu-praci/>

Lockdown aneb co mi dal, nebo vzal uplynulý rok

Takže, abych řekla pravdu, tak nevím, kde začít, jelikož tahle záležitost, která se točí okolo pandemie kvůli covidu, mi přinesla dobré, ale i zlé chvíle.

Ráda bych začala od uplného začátku, kdy jsme na základní škole přešli z normální výuky na distanční a nikdo z nás netušil, co to znamená, ani jak to vlastně bude probíhat. Měli jsme strach ze všeho, co se týkalo hodnocení, učení atd... Znamky se sice už počítali na střední škole, ale myslím si, že jsem vše, co se týká přijmaček a známek, zvládla dost dobře. Lockdown byl pro některé utrpení, omezení svobody a podobně. Taky jsem to tak ze začátku měla, ale také mi to ukázalo, jak lidé dokáží být falešní a nepřející. Díky lockdownu jsem také strávila více času s rodinou. Podle mě byl lockdown zkouška pro celý svět, jak se k tomu kdo postaví. Lockdown mi vlastně ukázal, že si máme važit svých blízkých a loučit se svojí rodinou tak, jako by to bylo naposledy, jelikož nikdy nevíme, kdy nastane ten čas, že toho druhého už nespátříme na vlastní oči a po svém boku...

Nemoc jménem Covid mi vzala několik členů rodiny ze dne na den, a když si člověk uvědomí, že někoho blízkého už po svém boku mít nebude, začne si vyčítat, že když ho viděl naposledy a měl šanci, tak se s ním nerozloučil tak, jak by si přál. Ano, lockdown nás omezil ve spoustě směrech, nesměli jsme navštěvovat rodinu, přátele, jít do kina atd... Ale ukázal nám, že si máme každého člena rodiny, každého kamaráda/kamarádku, svého/svoji milovaného/milovanou nadevše važit.

Autor: Damian Szilágyi (2B)

Rozhodl jsem se napsat o cyklistice, jelikož jezdím na kole už od mala a strašně moc mě to baví. Na kole jezdím od svých sedmi let, když jsem poprvé dostal na narozeniny od rodičů kolo. Chvilí trvalo než jsem tomu přišel na chuť. Pamatuji si jak jsem poprvé spadl z kola a už jsem na něm nechtěl jezdit, nedokázal jsem udržet rovnováhu, pořád jsem z toho kola padal. Ze začátku jsem kladl vůči tomu kolu veliký odpor a rodiče z toho byli opravdu zoufalí, ale časem jsem byl donucen se to naučit, protože na základce většina třídy uměla jezdit na kole a chodívali si spolu ven zajezdit, tak mi to bylo líto, když jsem se k nim nemohl přidat, protože jsem neuměl jezdit na kole.

Když jsem se naučil jezdit na kole, tak jsme začali chodit jako rodina i na cyklistické výlety. Nejčastěji jsme jezdili k jezeru Kaskády na Slovensku. Měl jsem to od rodného města celkem blízko. Byli tam i tenisové kurty, takže jsem si mohl kdykoliv zahrát tenis. A je tam opravdu krásně, čistý vzduch, krásné jezero a příroda, hodně mi to chybí. Na večer při západu slunce jsem si zvykával sednout k břehu jezera a pozorovat hladinu jezera či házet do ní kameny, hodně mě to uklidňovalo.

Nemůžu se dočkat na léto, až pojedeme na Slovensko a budu mít tu možnost osvěžit krásné vzpomínky z dětství, už je to 7 let určitě, co jsem tam nebyl. Většinou jsme jezdili na Slovensko jenom na otočku, takže nebylo moc času se tam dostat, ale letos bez jezera rozhodně neodjedu :D

Úvaha – Proč nemám ráda tělesnou výchovu?

Autor: Adéla Čevelová (absolventka školy)

Tělesná výchova je běžný předmět na základních, středních a vysokých školách. Je důležitý, protože studenty přiměje k pohybu během týdne, kdy většinu času studenti prosedí nad učebnicemi, testy a dalšími podobnými věcmi. Tělesná výchova se známkuje, a to (dle mého názoru) se podílí z poměrně velké části na tom, proč ne všichni mají v oblibě tento předmět. Myslím si, že kdyby se tělesná výchova známkovala na základě toho, zda se daný žák zlepšil nebo zhoršil, tak by to bylo spravedlivější. Nechci tady odsuzovat všechny učitele tělocviku (na této škole mi způsob známkování naší učitelky vyhovuje), ale vzhledem k distanční výuce tady budu vycházet i ze své základní školy, kde se tělocvik známkoval bez ohledu na snahu žáka.

Já nemám ráda tělocvik kvůli tomu, že mám slabou výdrž a bojím se selhání (například, když hrajeme míčové hry, běháme štafetu atd.).

Napíšu zde pár sportů a moje názory na ně.

Věřím, že nejsem sama, kdo má slabou výdrž a zadýchá se při běhu. Většinou (pokud je to na známky) je pak člověk ve stresu z toho, že nedoběhne do konce v čas, za který by dostal nejlepší známku. Neříkám, že všem záleží tak moc na tom, co z tohoto předmětu dostanou. Mně ale ano, protože upřímně, když má někdo z tělocviku na vysvědčení za 3, tak je to celkem potupující. Běh mě nikdy nebavil, i přes to, že jsem tomu dávala šance, tak všechny byly neúspěšné. Vždy jsem po asi minutě běhu popadala dech, protože neumím správně dýchat, i když mi to učitelka říkala. V mysli jsem si říkala, že to musím doběhnout. Necítila jsem se díky běhu líp a radost jsem měla maximálně z toho, že poběžím zase za dlouhou dobu. Brala jsem to jako povinnost, kterou musím splnit abych měla hezké známky. Teď už běžím v případech, kdy musím, to znamená že ve škole a na šalinu.

U skákání to je dost podobné. Skákání přes švihadlo mi nejde. Vždy se mi nějak zamotá švihadlo, nebo spadnu kvůli mé noze, která se do švihadla zamotala. Rychle skákat taky neumím. Do dálky už ani nevím, jestli to bylo nějak hvězdné na moje poměry. Nicméně vysypávání písku je velice otravné, stejně jako snaha se udržet na písku tak, abych nespadla. Skok do výšky je asi jediná forma skákání, která mě trochu baví. Nebyla jsem v tom sice nějak dobrá, ale padání do měkkého bylo fajn.

Plavání je druh sportu, který mě baví i nebaví. Nemám výdrž na dlouhodobé plavání a ani rychlé. V podstatě nemám ráda nucené plavání, jako například soutěže v rychlosti nebo vodní pólo. Vadí mi voda a následné kašláni při nepovedeném nádechu, bolest v nose při potápění, a hlavně voda v očích. Baví mě šnorchlování v moři, kdy můžu sledovat ryby, lovit mušle, hledat mořské ježky atd. (tohle je aktivita, kdy se opravdu bavím), bohužel moře nemáme, takže šnorchluji jednou za x let.

Míčové hry jsou občas boj o život. Zvláště když jste člověk, co má strach z míčů nebo z toho, že udělá své spoluhráče smutnými prohrou, kterou jste zavinili vy. Mám pak špatný pocit, že jsem jim zkazila den. Nikdo neprohrává rád a pokud ano, tak bych toho člověka ráda poznala. Vždy jsem při těchto hrách dělala křoví, abych nekazila hru. Občas jsem zůstala poslední v poli a vyhýbala se do poslední minuty. Když už bych si, ale měla vybrat, jestli hrát hru rukama nebo nohama, tak moje minulé já by řeklo nohama, jenže teď by mi to bylo asi jedno. Míčové hry mě baví asi o 0,001 % víc než ostatní pohybové aktivity, protože jsem je zatím hrála s lidmi, co na mě nejsou naštvání, když prohrajeme.

Sportů, ke kterým mám odpor, je mnoho. Teď bych pro změnu chtěla napsat o sportech, které mě baví a zaujaly poslední dobou (abych nebyla až tak negativní).

Moje momentální záliba je v tanci. V tanci, který vytvářím podle sebe. Nechodím do žádného tanečního kroužku. Tancuji podle sebe a učím se maximálně nové pohyby. Nemyslím si, že bych někdy dokázala zatančit sestavu, kde by nebyl aspoň jeden prvek, kterým bych se odlišila. Občas se mi zalíbí sestava, kterou se později naučím. Vezmu si z toho aspoň nové kroky pro moje improvizování. Není to tak, že bych zase milovala všechny druhy tance. Třeba plesové tance jsou nudné a usínám při nich. Musíte mít taky štěstí na tanečního partnera, což já neměla. Pokud se partner hýbe jak prkno, tak si moc nezatančujete, a ještě si odnesete boľavé nohy.

Jízda na koni byla a je můj oblíbený sport (a tanec taky samozřejmě). Bohužel nemám momentálně moc času, abych dojížděla na farmu si zajezdit. Zároveň po pádu z koně jsem přestala jezdit, a ještě se jízdy na koni trochu bojím, ale změnila jsem stáj, a i když se tam dostanu jednou za rok na 1 týden, tak je to zážitek a já si užívám každé chvíle co jedu. Líbí se mi práce se zvířetem i samotný trénink. Pokud budu mít někdy více času, tak určitě zase začnu.

Posledních pár hodin tělocvičku jsme zkoušeli badminton, a to mě překvapivě bavilo, i když jsem tomu nedávala moc šancí. Je sice pravda, že mi několikrát spadl pérák, nebo jsem ho hodila omylem za sebe. Škoda je, že jsme to začali zkoušet ke konci školního roku (kvůli distanční výuce), ale jsem ráda, že jsem nakonec mohla objevit tento sport.

Ke konci bych jen chtěla říct, že ne všechny sporty jsou špatné. Jen ne všechny sporty potkáme na tělesné výchově. Záleží na tom, jak se k nim člověk postaví. Může to být jak postoj negativní, tak pozitivní. Buď budete mít výdrž a užívat si vytrvalostní běh, nebo budete jako já umírat jako poslední člověk, co možná doběhne do cíle. Nebudte smutní, pokud vám něco nejde. Ne všem jde úplně všechno.

Můj nejzajímavější sportovní zážitek

Autor: Aneta Filová (absolventka školy)

Jízdní kolo je vynikající vynález. Pro mě je to nepostradatelná součást života na vesnici. Tady se jeho užívání přímo nabízí a neumím si ani představit, jaké by to bylo, kdybych na něm neuměla jezdit, anebo ho dokonce ani nevlastnila. Musela bych na každou, třeba jenom kilometrovou vzdálenost, sednout do auta?

Už jako malé dítě jsem s rodiči absolvovala výjezdy na kole po našem okolí, ať už po cyklostezkách, anebo po lesních a polních cestách. Asi to bylo hlavně proto, abychom se sestrou zabavily a nedělaly doma potíže. Jednou rodiče naplánovali celodenní výlet směrem na jih od naší obce. Nejprve jsme jeli po hrázi kolem řeky a potom jsme odbočili přes most přes řeku lesem pokračovali dál až do míst, kde kdysi býval kdysi soutok dvou řek Jihlavy a Svratky. Hledala jsem, kde se tedy ty dvě řeky slévají. Vysvětlili mi, že to místo je zatopené. Poseděli jsme v tichosti v trávě a najednou jsme byli překvapení, protože v trávě u řeky jsme zahlédli modrou žábu. Když i teď vidím vodní plochu Nových Mlýnů, říkám si, jak to muselo být krásné předtím. Je ta zadržovaná voda opravdu využitá? Tehdy jsem si to určitě neuvědomila. Dál jsme pokračovali do Pouzdřan na Kolby. Netušila jsem, co nás čeká. Sesednout z kol a tlačit je nahoru. Dnes sama sebe obdivuji, že jsem to zvládla a nijak moc neprotestovala. Pro dítě to na kopečku není nijak atraktivní není, nedivím se, že jsme se sestrou chtěly raději pokračovat dál. Jeli jsme do Strachotína, kde jsme si dali svačinu a zmrzlinu a vraceli se po hrázi nádrže kolem mušovského kostela s cílem kemp Pasohlávky. Tady na nádrži nás čekalo překvapení, protože zde právě probíhala soutěž jachet. Ještě nikdy jsem neviděla takové množství plachetnic na vodě. Připomínaly mi hejno velkých bílých ptáků, které se na vlnách houpá sem a tam. S úžasem jsem hleděla, jak jachty kloužou po vlnách, a do jakých pozic se dostávají sportovci, aby je udrželi v ideální poloze vůči větru. Nejvíc mne zaujalo, když některý spadl do vody a snažil se znovu dostat nahoru. Nepochopila jsem pravidla, ani to, kdo je právě v čele závodu, stačilo mi dívat se. Byla jsem okouzlená a zatoužila jsem, abych se také mohla takto vznášet. Dnes vím, že je to fyzicky i finančně náročný sport, který si žádá svoje. Asi bych se nedonutila k nutné dřině kvůli výkonu a nemám v sobě dravost pro dosažení úspěchu. A tak mi z tohoto sportu zbývá jenom ta horší část v případě pádu, a to je plavání. Ale to snad není tak málo? Mně to asi bude stačit i do budoucna.

Moje psaní o nejzajímavějším sportovním zážitku možná není o velkých sportovních výkonech, o vynikajících sportovcích, ale je o dni, kdy jsem jako malé dítě velký sportovní výkon podala, protože jsem zvládla na kole ušlapat nějaké kilometry a přitom vidět zajímavosti přírody i sportovní klání. Je to o tom, že z dnešního pohledu to takto vidím. Je to uznání rodičům, že dali základ k tomu, že stále ráda jezdím na kole a jezdit budu.

V této seminární práci bych vám chtěla popsat, proč jsem si vybrala právě hasičský sport, co je to vlastně za sport, a jak jsem se k němu vůbec dostala, včetně některých týmových úspěchů.

Už od malička jsem vyzkoušela spoustu sportovních kroužků, například fotbal, florbal, házenou, trampolínky, atd., ale všechno mi vydrželo maximálně měsíc. Žádný z těch sportů mě prostě nebavil a jedině, co mi vydrželo od mala až do dnes, jsou hasiči.

Spousta lidí v mém okolí si pořád myslí, že hasiči sport nejsou nebo že je to sport o ničem. Dle mého názoru je to pořád lepší, než běhat za míčem, ale to je každého názor.

Hasičský sport je podle mě od ostatních sportů rozdílný, a to hlavně v tom, že vše závisí na celém týmu. Ano já vím v každém sportu je potřeba celý tým, ale vždycky jsou v tom týmu třeba jeden, dva nebo možná víc, kterým to jde lépe než ostatním a vždycky se mají, blbě řečeno, lépe, než ti, kterým to nejde tak dobře. U hasičů je to tak, že každý máme své místo, na kterém jsme nejlepší a vše závisí na celém týmu.

Také mě na tom baví to, že ve fotbale, když vám dá někdo gól, pořád máte šanci to otočit a vyhrát, ale v hasičích, pokud vše neklapne na první dobrou, tak žádný druhý pokus nemáte.

V hasičích je celkem dost soutěží, kde soutěžíte sami za sebe např. TFA, výstup do 4 patra s hákovým žebříkem, atd., ale já bych se chtěla bavit o té soutěži týmové, a to je soutěž ve dvou disciplínách – požárního útoku a štafety.

ŠTAFETA

Štafeta se v kategorii přípravka, mladší, starší běhá 4×60 metrů s překážkami.

Na prvním úseku se nachází kladina, na druhém bariéra, na třetím „hasičák“ a na posledním místě hadice.

Štafeta u ženské kategorie je podobná a běhá se větší vzdálenost a to 4×100 metrů

Na prvním úseku se nachází okno, na druhém bariéra, na třetím hadice přes kladinu a nakonec opět hasičák.

Štafeta u kategorie dorost a muži se běhá také na 4×100 metrů, ale také mají dráhu poskládanou trochu jinak

Na prvním úseku je domeček, na druhém okno, na třetím stejně jako u žen hadice, ale tentokrát přes vysokou kladinu a opět nakonec hasičák.

POŽÁRNÍ ÚTOK

Požární útok je takzvaná královská disciplína, jelikož čas z něj je mnohem důležitější, než čas ze štafety nebo jednotlivců.

Požární útok se běhá u všech skoro stejně, rozdíl je v délce dráhy, délce hadic, typu terče a u mladších a přípravky jsou navíc spojené.

Délky dráhy, hadic a typ terčů:

Přípravka, mladší, starší – hadice 10 m, dráha 40 m terče sestříkové.

Ženy – hadice 20 m, dráha 80 m, terče sestříkové.

Dorost a muži – hadice 20 m, dráha 100 m, terče nástříkové.

Asi se tu nebudu pokoušet to vysvětlit dopodrobna, jen chci k tomu říct, že je potřeba minimálně sedmičlenné družstvo, které se skládá z košaře, spojkaře, strojníka, člověka, co natahuje bécčka, rozdělovače a dvou proudařů.

Jak jsem se dostala k hasičům

Takže ve své podstatě jsem u hasičů byla ještě dříve, než jsem se narodila, jelikož mám u hasičů mamku i otce, tak jsem tam od malička pořád minimálně pondělí, pátek, sobota a neděle. Ale většinou se na hasičce objevím každý den, je už to taková moje druhá rodina.

Závodím už 12 let, ale nikdy jsem nezávodila za přípravku, ale začínala jsem za mladší žáky a teď závodím za dorost a ženy. Když jsem trénovala za žákovské kategorie, tak jsme měli klasický trénink v pátek, ale občas jsme se domluvili a sešli se i ve středu, teď bohužel není čas a netrénujeme skoro vůbec, jelikož dáváme přednost tréninku dětí, kterým dělám instruktora a snažím se jim předat své zkušenosti. Nejvíce se věnuji starším žákům.

A jako u každého sportu tu jsou časté úrazy. Dle mého názoru jsou hasiči jeden z nejnebezpečnějších sportů. Běžné zranění jsou například otevřené zlomeniny, popáleniny, bezvědomí, klasické zlomeniny, a pak asi takové klasiky jako přetřhané vazy, vyvrknuté kotníky, vyhozené rameno a podobně.

Můj nejhorší úraz byl zlomený nos a do dnes mám problém s levým kotníkem. Tento rok jsem si díky poranění ukončila sezonu o měsíc dříve. Sice nás už čekala jenom poslední

soutěž, ale bylo to mistrovství MHJ a ČHJ (Moravské Hasičské Jednotky a České Hasičské Jednotky).

Taky bych zde chtěla zmínit některé naše úspěchy. Začala bych mladšími žáky, kde se nám tolik nedařilo, většinou jsme nemohli poskládat ani celý tým, ale i přes to se nám podařilo dostat na přebor MHJ a zde vyhrát první místo.

Ve starších žácích to bylo mnohem lepší, poskládali jsme stálý tým, se kterým jsme se vždy v pátek sešli a trénovali minimálně dvě hodiny. Díky snaze jsme postoupili, až na mistrovství MHJ a ČHJ, kde se nám trochu nedařilo a skončili jsme devátí, ale i tak jsme to brali jako náš velký úspěch. Náš nejlepší čas se nám podařil u nás na Zastávce, a to útok za 15 sekund a štafeta za 45 sekund a díky tomuto úspěchu jsme získali 1. místo a Pohár starosty obce. Těmito závody jsem také ukončili naše závodění v kategorii starších žáků a začali jsme závodit za dorost a ženy.

V dorostu to bylo podobné, jako ve starších žácích a dostali jsme se nejdál, co mohli, a to opět na přebor MHJ a zde skončili na 1. místě. Bohužel se v této kategorii dále nepostupuje

Ve stejné době, když jsem běhala za dorost, jsem běhala i za ženy. Bylo celkem těžké hlídat si obě kategorie, ale dalo se to zvládnout.

Za ženy jsme měly největší úspěchy, a to také díky tomu, že v této kategorii se sešlo maximálně 3 soutěžící týmy, ale i přes to jsme se většinou umístili na 1. místě.

Na závěr bych asi jen chtěla říct, že doufám, že příští rok se nám bude dařit stejně dobře, jako v tomto roce a doufám, že se dostanu do jednotky, kde to už nebude jen o závodech.

V období od 6. listopadu do 20. listopadu 2021, jsme absolvovali s ostatními žáky školy pobyt v Miláně, kde jsme bydleli na okraji města, Monza. Byli jsme rozděleni na dvě skupiny po šesti žácích na dvě pracoviště. Jedna skupina měla ranní směny od 9 do 14 hodin a druhá skupina pracovala ve směnách od 8 do 14 hodin. Odpolední směny se konaly ve čtvrtek a pátek od 14 do 18 hodin. Cesta na pracoviště většinou trvala hodinu, dopravovali jsme se autobusem, vlakem i metrem.

Navštěvovali jsme pečovatelský dům od společnosti Korian, kde byli umístěni lidé ve starším věku. Na pracovištích jsme prováděli výkony jako například ranní hygienu, péči o dutinu ústní, úpravu lůžka s nemocným i bez nemocného, dále přípravu a podávání stravy. Velikou novinkou pro nás se pro nás staly přístroje na vertikalizaci a aktivizaci pacienta. Přístroje byly moderní a jednoduché pro manipulaci, a proto jsme se s nimi i rychle všichni naučili pracovat. Sledovali jsme přípravu a podávání léků dle ordinace lékaře a také lékařské prohlídky pacientů. V zařízení také fungovaly kadeřnické, manikúrní i pedikúrní služby. Pacienti každý den cvičili s fyzioterapeutem a měli vždy nachystaný nějaký program, jako například karaoke, tombolu atd.

Odnesli jsme si s sebou nové dovednosti, zkušenosti a postupy. Zdokonalili jsme si naše komunikační schopnosti a zlepšení dorozumění se s pacientem ohledně jeho základních i dalších potřeb. Rozvinuli jsme si také naše komunikační schopnosti v různých jazycích a procvičili si ve větší míře trpělivosti. Na to, že jsme se nacházeli v cizím prostředí mezi lidmi, kteří neuměli vůbec anglicky a mluvili na nás pouze italsky, tak jsme se poměrně v krátkém čase dokázali zadaptovat na nové prostředí okolo nás a poradit si v nejrůznějších situacích.

Díky Erasmu+ jsme dostali příležitost nejen navštívit cizí zemi, ale i poznat její kulturu, jazyk, a hlavně jsme nasbírali zkušenosti v oblasti zdravotnictví.

Můj pobyt v Miláně se mi velice líbil. Samozřejmě nemohu říct, že vše bylo tak, jak jsme si představovaly, ale nakonec jsme se všichni v pořádku vrátili zpět a to je hlavní. Co se týče naší praxe, tu jsme absolvovaly v pečovatelském domě. Měly jsme jak dopolední, tak odpolední směny. V práci jsme dělaly pouze základy hygienické péče, ale i tak jsme se naučily něco nového a poznaly odlišný chod pečovatelského domu. Veliký důraz se kladl na to, abychom se nepřetěžovaly a na vše používaly vertikalizační pomůcky, protože zdraví máme pouze jedno. Komunikace byla občas složitější, protože se neučíme italský jazyk a oni

anglický jazyk používali zřídka, ale k pacientům se chovali mile, s úctou a láskou, a to je důležité.

Samotné město Milán se mi moc líbilo. Poznaly jsme typické památky, chod metra a mnoho obchodů. Měly jsme volnou ruku, a tudíž jsme si mohly město projít tak, jak jsme chtěly. Já jsem poznala mnoho malých, ale velice roztomilých uliček a také nádhernou vánoční výzdobu Milána a velké útulné italské parky.

Na závěr bych chtěla říct, že i když se bojíte a myslíte si, že byste například takovou stáž nezvládli, nebojte se a využijte situace, protože nevíte, zda taková příležitost není poslední. I když si myslíte, že vám to nic nedá, jste na velkém omylu. Určitě mohu za sebe i za své spolužačky prohlásit, že stáž pro mě byla velkým zážitkem.

My jsme na našem oddělení byly velice spokojeny. Vedoucí oddělení nás mile a vřele přivítala a vždy se k nám chovala s úctou a respektem. Učila nás italská slova a fráze, za což jsme jí byly velice vděčné. Ostatní pracovníci oddělení byli také velmi přívětiví a ochotní nám s čímkoliv pomoci a poradit. K pacientům se chovají velmi krásně, s pokorou a úctou. Velmi nás to jejich hezké chování překvapilo.

Jejich cílem je, aby se tam klienti cítili co nejvíce jako doma a dělají vše proto, aby to splnili. Klienti mají pokaždé bohatý program, například gymnastiku, skupinové cvičení

karaoke a mnoho dalšího. Mohou využívat i bar a velkou společenskou místnost pro návštěvy. V pátek si ve většině případů berou rodiny klienty k sobě domů a během odpoledních hodin je zase vrátí zpět do zařízení.

Dorozumívání s klienty bylo poněkud horší. Musely jsme se naučit základní fráze a domluvit se s nimi. Komunikace s personálem byla poněkud lepší, a přestože probíhala přes překladáč, tak jsme se s nimi pobavily i zasmály.

Jsmo moc rády, že jsme mohly být součástí tohoto projektu a vždy na něj budeme rády vzpomínat.

Cesta z Brna do cílové destinace proběhla v pořádku, zastávek bylo dost a provoz na dálnicích nebyl žádný, tudíž jsme přijely o skoro dvě hodiny dříve. Když jsme dojely na místo, rychle jsme pochopily, že nebudeme bydlet přímo v Miláně. Ubytování proběhlo v pořádku, byly jsme seznámeny s tím, kde je zastávka a v kolik hodin se máme dostavovat na pracoviště. Po celou dobu našeho pobytu na ubikaci tam s námi byli studenti na tříměsíční stáži, kteří měli za úkol se o nás starat.

První den v práci jsme měly možnost se seznámit s personálem, oddělením, pacienty a celkově s harmonogramem oddělení. Bylo nám slíbeno, že zde budeme komunikovat anglickým jazykem, což bohužel nebyla pravda. Od prvního do posledního dne na nás personál i pacienti mluvili italsky, takže to prvních pár dní nebylo vůbec jednoduché. Doufaly jsme, že bychom se mohly dorozumívat pomocí Google překladáče, ale to se personálu moc nelíbilo, což jsme pochopily, protože to není úplně praktické - jejich snaha s námi takto komunikovat vydržela jen dva dny. Nicméně po pár směnách jsme už uměly pár základních

slovíček, dokonce i vět. Naučily jsme se jejich systém v hygieně, úpravě lůžka, přípravě a podávání jídla, manipulaci s pacienty a mnoho dalších věcí. Pracovníci na nás byli většinu času příjemní - soudě podle úsměvů a gest, přeci jen jsme jim většinou nerozuměly. Tím, že to byl domov důchodců, tak se na nic nespěchalo. Během pauz jsme dostávaly kávu, svačiny a občas i obědy. Poslední den jsme od hlavní sanitářky dostaly dárek na rozloučenou a hodnocení našich schopností, které bylo samozřejmě výborné.

Během těchto úžasných dvou týdnů jsme poznaly krásu Milána, viděly jsme mnoho památek, pěkných parků a dalších zajímavých míst. Ve volném čase, hlavně po ranních směnách, jsme jezdily do Milána i samy po skupinkách.

Tento pobyt v Miláně zdokonalovali naši skvělí učitelé, kteří nám po celou dobu stáže pomáhali řešit všechny problémy, které se občas vyskytly, byli naší největší psychickou podporou a zároveň skvělými kantory. Domluva s nimi byla vždy bez jakéhokoliv problému, neustále se nám snažili vyjít vstříc a my jim za to moc děkujeme, bez nich bychom to nezvládly.

Děkujeme naší škole za možnost zúčastnit se této stáže.

Stáž hodnotím velmi kladně. Nejprve jsem si nebyla jistá, zda vůbec někam vycestovat. Ale v průběhu pobytu jsem se ujistila, že to byla správná volba. Celá stáž probíhala v pohledném tempu. Pracovníci zařízení k nám byli milí a ochotní nám vždy poradit a ukázat daný výkon. Nejvíce se mi líbil způsob ošetrovatelské péče o samotné klienty, který je v mnoha postupech odlišný od toho našeho.

Co se týká organizace jako takové v průběhu stáže, byla bezproblémová. Komunikace a dorozumívání bylo až na malé zádrhly v pořádku. Moc se mi líbil víkend, kdy jsme měly program v centru Milána. Kdyby byla takováto příležitost i po druhé, jela bych znovu a ráda.

Děkuji za možnost vycestovat a načerpat nové zkušenosti.

Zapsaly: Palečková, Drlová, Řezáčová, Hlyva, Jílková, Bryndová a Vítková.

Více fotek naleznete zde – <https://www.szs-jaselska.cz/projekty/erasmus/>

Sportů, které mě nezaujaly, je více, ale vybrala jsem jeden a tím je běh. Nemám ráda běh. Zkoušela jsem jít běhat, pákrát sama, ale zjistila jsem, že samotnou mě to nebaví mnohem víc. Taky jsem si na to našla i společníka, sice jsem toho uběhla s ním o pár kilometrů více, než sama, ale i tak se běhu raději vyhýbám. Raději si hledám jiné aktivity, které jsem pro svůj pohyb ochotná dělat. U někoho běh znamená, že si třeba vyčistí hlavu, zapomene na to, co se mu nějaký den stalo, já jsem vždycky jen myslela na to, kdy už budu, co nejdříve doma. Ale jednou, když jsem si šla zaběhat, jsem zjistila, že nejlepší prostředí na běhání je v lese, po nějaké cestičce a taky buď ráno, nebo navečer, kdy už není takové horko a je lepší vzduch. Najednou to běhání šlo o něco lépe, než když jsem se rozhodla jít běhat třeba odpoledne. I když jsem ale byla spokojenější, stále mě to táhlo domů a něco mi říkalo, že jsou pro mě mnohem lepší sporty, než je běh. Měla jsem jednou i takový nápad, že si domů pořídím běžecký pás, sice je to drahá sranda, ale třeba by mě to bavilo více, než když běhám venku. Samozřejmě jsem si to nekoupila, protože všichni mi to vymluvili, že pokud chci běhat, tak mám jít ven a být na čerstvém vzduchu. No něco na tom asi bude a teď jsem i ráda, že jsem poslechla ostatní a nepořídila jsem si to. Byli by to pro mě určitě vyhozené peníze za něco, na co bych vlezla maximálně dvakrát do měsíce. Jak tak ještě přemýšlím, co ještě k tomu napsat, tak mě napadlo, že mě ani nebaví se dívat v televizi na profesionální běhání. Občas se v televizi na nějaký ten sport podívám, třeba hokej, biatlon, rychlobruslení, nebo i fotbal, ale na běhání jsem se nikdy nedívala. Tak se asi se sportem jako je běh nikdy kamarádka nebudu.

Jak už jsem říkala ve všech seminárních pracích, nemám ráda sport, ať už je jakýkoliv. Ráda se na spoustu sportů dívám, ale nikdy mě nabaví je hrát. Vždy se dívám s mamkou na hokej, je to velice zajímavý sport, který je napínavý.

Je to skoro stejné jako fotbal, ale ten mě nikdy nezaujal, vlastně tenhle sport vůbec nechápu. Vždy mě zajímalo, co je na tom běhat za nějakým míčem. U hokeje je to pro mě něco jiného, protože se to hraje na ledě a je to rozhodně složitější než fotbal. Možná je to i tím, že ráda bruslím, ale běh opravdu nesnáším.

Takže moje odpověď na otázku „Který sport mě nezaujal a proč,“ je fotbal. Tenhle sport je asi ten nejhorší co existuje.

Já jako sport mám ráda, ale co se týče například fotbalu a tenisu, tak si moc nesesedneme. Sport jako takový má mít nějaký vážný význam a u sportů, které jsem před tím psala, je moc necítím. Fotbal jsem jako malá hrávala, sice povinně, ale ano. Hrála jsem ho skoro dva roky, ale už od začátku jsem věděla, že tohle ne. Můj táta byl docela zklamaný, ale když mě to nebavilo, tak to není nutnost i přes to jít. Tenis je kapitola sama o sobě, stačí mi, když to vidím jen v televizi a chce se mi spát. Nemám k tomu nějaký odpor, už jednou jsem si to zkoušela, ale opravdu mě to moc nebavilo. Když vás sport baví, dokážete velké věci.

Sportem, který mě asi nikdy nezaujal, bych označila fotbal. Když jsem byla malá holka, bratr se mnou chtěl hrát fotbal pořád a ze začátku mě i trochu bavil, nastaly ale zdravotní problémy, problémy s koleny, kyčlemi a chuť k tomuto sportu celkově se vytrácela. Chodili jsme se dívat i na zápasy, ale já vždy jen znuděně a zasněně koukala do nebe než sledovat skóre a lidi pobíhající po zeleném trávníku jako nějaké figurky ve hře. Uplynulo pár let, co jsem se fotbalu snažila vyhybat obloukem a nastoupila jsem na druhý stupeň základní školy. Samozřejmě naše třída dostala učitele s láskou k fotbalu. K tomu sportu jsme byli nuceni asi každou hodinu tělocviku, nikoho to nebavilo, a proto mě zřejmě chuť k tomu sportu přešla ještě dřív, než hodina vůbec začala. Fotbal probírali i všichni kluci, které jsem potkávala, aktivně se o něm bavili a mně to šlo nějak jedním uchem tam a druhým ven. Zkrátka už mě tento sport prostě nezajímal, ale teď mám bratrance, který se fotbalu opravdu věnuje, a občas si s ním alespoň ráda zahraju na zahradě našeho domu.

Mám ráda sporty, které se hrají rukama, proto sport, který mě nezaujal je fotbal. Pro mě je fotbal zdoluhavý a nezáživný. Hra se odehrává na velké ploše, a než se zorientuji, tak je hra úplně jinde. I když je můj oblíbený sport házená a jde takřka o to samé, tak je mi ten sport nesympatický. Hráči jsou jako herečky. Protivník je kopne do nohy a on se drží za hlavu? Jako vážně, toto je směšný. Jediné, co bych v tomto sportu ocenila je dobrý herecký výkon. Oproti hokejistům a dalším, je fotbalista učen, aby za každým pochybení protivníkům byl faul. Hokejista po souboji o puk má roztržené obočí a hraje dál, fotbalista zakopne a už nemůže hrát. Ano sice nemá žádné chrániče, ale tohle mě nepřijde normální. Na to, jak je ta brána velká mi přijde, že dávají málo gólů. Lidé, co se jim tato fraška líbí, tak prosím, je to jen můj názor, jak беру fotbal. Píšu o chlapeckém fotbalu, ženy nesimulují tolik. Řeknete si žena, bude ji bolet každé škrábnutí, ale pravda je jinde. Tomáš Rosický od roku 1999 do roku 2016 měl přes 35 zranění a jen zlomek z nich, stál za řeč. Muž má za něco stát a ne se ze všeho hroutit. Za mě by se do fotbalu nemělo tolik investovat, jsou tu sporty, co si to zaslouží víc a úsilí je na tom znát. Nechtěla bych fotbal jen shazovat, určitě na tom někdo najde pozitiva, proč ho baví. Já jsem se do toho sportu nevžila, a proto vidím samé negativa.

Už od základní školy mě nijak nezaujal florbal, v tělocviku není moc věcí co by mě nebavilo, ale florbal mě nikdy nějak netáhl. Zaprvé se mi zdá, že je to spíš sport pro kluky, i když neříkám, že neznám holky, které ho taky hrají. Nejhorší na tom bylo, že na naší škole to byl celkem dost oblíbený sport a každým rokem se hráli školní turnaje. Takže vždycky jsem se modlila, ať se nemusím soutěže zúčastnit a místo toho jsem raději fandila. Florbal ne, že by mě jenom nebavil, ale on mi nikdy ani moc nešel, i když jsem se tomu teda co nejvíc vyhýbala. Navíc se mi zdá, že hráči jsou k sobě někdy až moc agresivní a nejednou se nám na škole stalo, že tím došlo k úrazu, samozřejmě z většiny případů díky florbalové holi. Takže i proto ho nerada hraju.

Autor: Michaela Cahová (3L)

V úterý 24. 5. 2022 bylo umožněno studentům 2. a 3. ročníku SZŠ Jaselská oboru praktická sestra, zdravotnické lyceum a sociální činnost využít tři dny intenzivního kurzu německého jazyka s rodilou mluvčí Kiarou Panovskou z Österreich institutu Brno. Kurz spočíval v procvičování běžné konverzace, gramatiky či doplnění slovní zásoby (např. zdravotnická anatomie) a byl zaměřen zejména na zdravotnickou problematiku.

Hodina začínala v 9:00 pozdravem a aktivitou v podobě konverzační hry. Dále vyučování probíhalo ve formě pracovních listů, které jsme samostatně vypracovali a poté společně zkontrolovali. Po hodině jsme měli desetiminutovou pauzu. Poté bylo na programu opakování gramatiky. Tu jsme využili dále v pracovním listu, který nám pak sloužil jako pomůcka ke konverzování mezi sebou. Mnoho úkolů bylo v elektronické podobě na mobilních telefonech. Ať už to byly křížovky, pexeso či shrnutí celého dne závěrečným kvízem ve formě mobilní aplikace Kahoot!. Ten vycházel z tématu, které bylo daný den probíráno. Hodina končila ve 12:15 hod.

Tato akce proběhla pod záštitou SRPD SZŠ Brno, Jaselská. Tyto znalosti využijí žákyně oboru praktická sestra při stáži v zařízení Pflegewerk v Berlíně, stejně tak i žáci oboru zdravotnické lyceum a sociální činnost při výuce německého jazyka ve škole.

Zapsala: Michaela Cahová 3L

Soutěž OSE 3. ročníky (2022)

Dne 16. 2. 2022 proběhlo školní kolo soutěže v ošetřovatelství. Celostátní soutěž vyhlásila SZŠ Ruská, Praha. V letošním školním roce proběhne již 6. ročník. Tato soutěž je koncipována jako teoreticko-praktická, soutěží žáci oboru Praktická sestra. Školního kola se zúčastnili žáci třetích ročníků – PS 3A, PS 3C a PS 3D. Velkou oporou a pomocí byly žákům odborné konzultantky – Ing. Hartmanová, Mgr. Procházková a Mgr. Křestánová. Třída 3B se z důvodu karantény soutěžících nezúčastnila.

Soutěž byla rozdělena na dvě části. V první části žáci prezentovali zpracované power pointové prezentace na téma: „Fyziologické funkce a jejich sledování“. V druhé části soutěže prováděli praktické odborné výkony, které si vylosovali dle zpracovaných kazuistik k dané problematice. Výkony žáků hodnotila porota složená z odborných vyučujících. Soutěž proběhla v prostorách nově vybudovaného Centra odborného vzdělávání.

Soutěž zahájila a ceny osobně předala paní ředitelka PhDr. Zuzana Číková.

Výkony a znalosti soutěžících hodnotila odborná porota:

Mgr. Martina Cahová, Mgr. Dana Hauserová a Mgr. Hana Kašparovská

Organizační tým (příprava kazuistik, pomůcek, učebny a cen pro soutěžící):

Mgr. Martina Cahová, Mgr. Iva Lambova, Mgr. Ludmila Sapáková a Mgr. Jana Soudková

Výsledky:

1. místo – Daniel Vejražka, PS 3A
2. místo – Karolína Pokorná, PS 3C
3. místo – Kristýna Různarová, PS 3A

Gratulujeme a děkujeme za účast v soutěži!

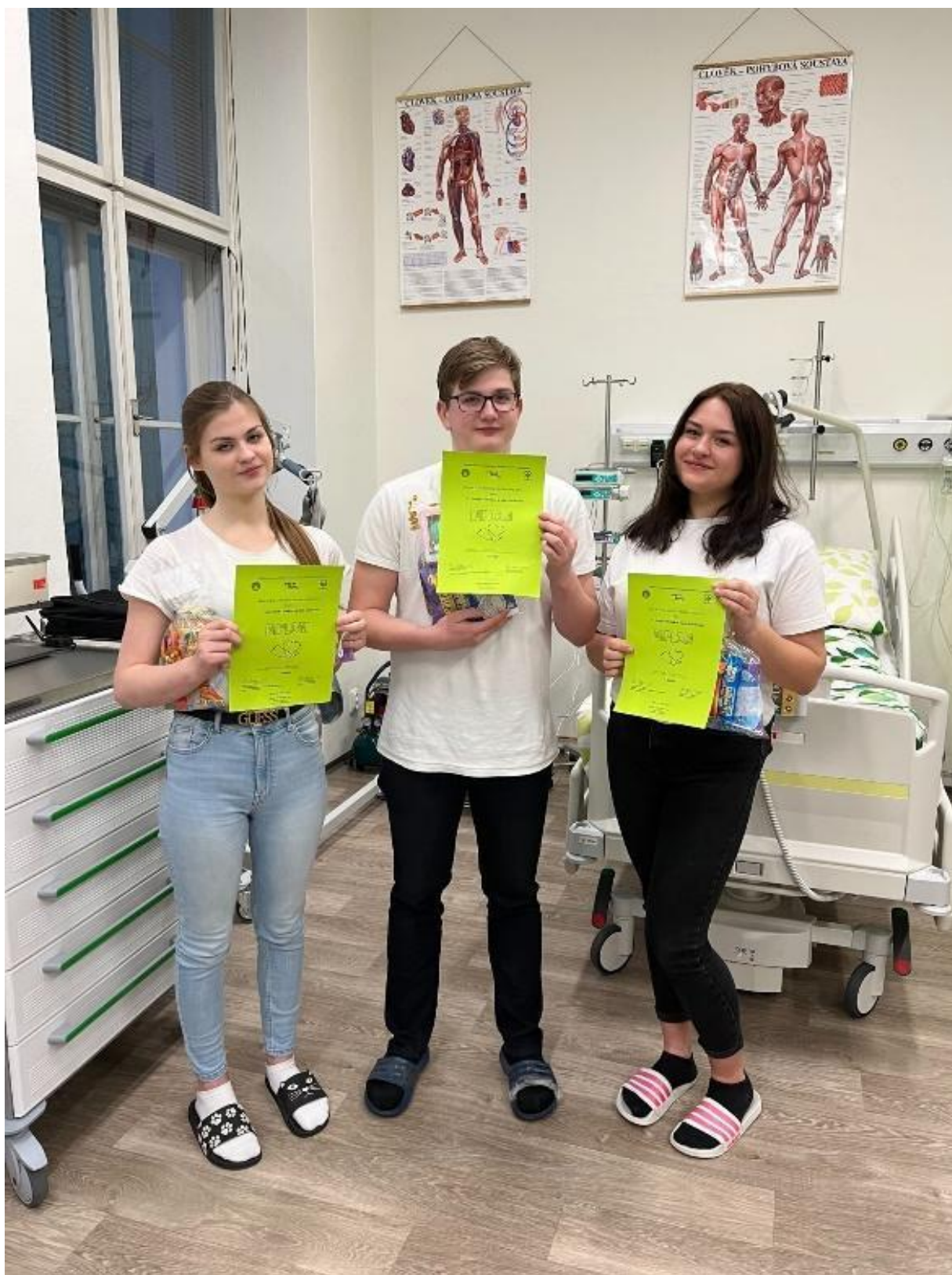
Vítěz školního kola Daniel Vejražka bude reprezentovat naši školu v Praze na SZŠ Ruská, kde proběhne 25. března 2022 6. ročník soutěže v ošetřovatelství.

Děkujeme odborným vyučujícím, které se podílely na přípravě žáků i celé soutěže. Ceny do soutěže věnovalo SRPD při SZŠ Brno, Jaselská, příspěvková organizace.

Mgr. Martina Cahová (předsedkyně MS OSE)

Další fotky naleznete zde – <https://www.szs-jaselska.cz/skolni-kolo-souteze-osetrovatel-stvi-3-rocniky/>

Soutěž OSE 4. ročníky (2022)

Dne 17. února 2022 proběhlo školní kolo soutěže „Moje nejzajímavější kazuistika“.

Kazuistiky prezentovali žáci tříd 4A, 4B, 4C a 4D denního studia oboru Praktická sestra. Celkem bylo prezentováno 9 ošetrovatelských kazuistik. Žáci třídy 4A z důvodu karantény prezentovali své kazuistiky online. Soutěž proběhla v prostorách nově vybudovaného Centra odborného vzdělávání.

Výkony žáků hodnotila porota složená z odborných vyučujících a porota z řad žáků. Soutěž podpořila a ceny osobně předala paní ředitelka PhDr. Zuzana Číková.

Výkony a znalosti soutěžících hodnotila odborná porota:

Mgr. Martina Cahová

Mgr. Iva Křestánová

Mgr. Lenka Neumanová

Výsledky:

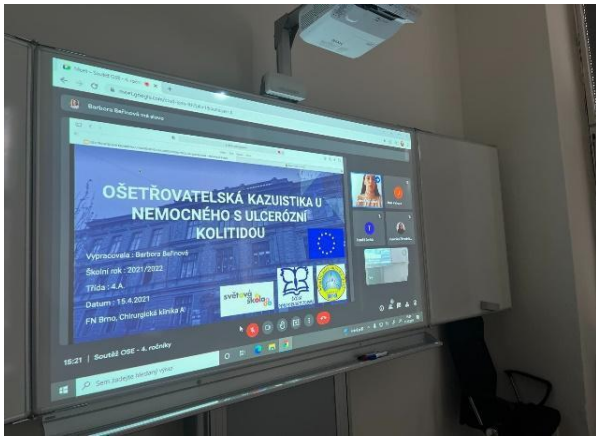
1. místo – Filip Kalášek, PS 4D
2. místo – Veronika Prágerová, PS 4C
3. místo – Michaela Krejčí, PS 4C

Vítěz školního kola Filip Kalášek bude reprezentovat naši školu ve Zlíně na Festivalu ošetrovatelských kazuistik, soutěž proběhne online formou 23. března 2022.

Děkujeme všem žákům za velice pěkné a na odborné úrovni zpracované kazuistiky. Poděkování patří i všem odborným vyučujícím za odbornou pomoc a cenné rady žákům při zpracování kazuistik.

Ceny do soutěže věnovalo SRPD při SZŠ Brno, Jaselská, příspěvková organizace.

Mgr. Martina Cahová (předsedkyně MS OSE)

Další fotky naleznete zde – <https://www.szs-jaselska.cz/skolni-kolo-souteze-moje-nejzajimavejsi-kasuistika-4-rocniky/>

Školní kolo soutěže v psychologii

Dne 22. 2. 2022 proběhlo školní kolo psychologické olympiády na téma: „**Setkání s radostí**“.
Soutěž se konala v odborné učebně psychologie.

Své práce představilo 8 žáků ze třetích ročníků oborů praktická sestra, zdravotnické lyceum

a sociální činnost. Podporu soutěžícím osobně vyjádřila paní ředitelka PhDr. Zuzana Číková.

Výkony žáků hodnotila odborná porota:

Mgr. Iva Lambova

Mgr. Lenka Čadová

Mgr. Blanka Petříková

Výsledky:

1. místo: Kateřina Nentvichová (3.B)

2. místo: Matěj Zourek (3.C)

3. místo: Markéta Pokorná (3.L)

Žákyně, která obsadila 1. místo, bude školu reprezentovat v krajském kole, které se uskuteční 16. března 2022 v budově Klvaňova gymnázia a Střední zdravotnické školy v Kyjově. Děkujeme všem soutěžícím a jejich učitelům předmětu psychologie.

Ceny do soutěže věnovalo SRPD při SZŠ Brno, Jaselská, příspěvková organizace a Školní poradenské pracoviště, SZŠ Brno, Jaselská, příspěvková organizace.

Zapsala: Mgr. Dagmar Procházková (předsedkyně MS PSL)

Dalsší fotky naleznete zde – <https://www.szs-jaselska.cz/skolni-kolo-souteze-v-psychologii/>

Zpráva z Psychologické olympiády

Ve středu 16. 3. 2022 se konal na KG a SZŠ Kyjov, p. o. 17. ročník regionálního kola Psychologické olympiády na téma Setkání s radostí. Regionálního kola se zúčastnilo celkem 12 žáků z 5 škol. Naši školu reprezentovala žákyně Kateřina Nentvichová ze třídy PS 3B.

Jméno a příjmení žáka/kyňe	Škola
Eliška Pospíšilová Jan Zeman Lenka Hrubá	Gymnázium a SOŠZE Vyškov, p.o.
Kateřina Fousková Eliška Kružčíková	SOU a SOŠ SČMSD, Znojmo, s.r.o.
Kateřina Nentvichová	SZŠ Brno, Jaseňská, p.o.
Daniel Valášek Klára Gruberová Kristýna Rudická	SZŠ a VOŠZ Znojmo, p.o.
Sára Meclová Eliška Zahradníková Albert Löffler	KG a SZŠ Kyjov, p.o.

Výkony žáků posuzovala šestičlenná porota ve složení:

Mgr. Michaela Moudrá, ředitelka Městské knihovny Kyjov

Ing. Vladimíra Křížková, ředitelka Domova pro seniory Bažantnice v Hodoníně

Mgr. Marta Kadlecová, Dis., ředitelka Centra pro neslyšící Hodonín

Bc. Antonín Kuchař, místostarosta města Kyjov

Mgr. Zdeněk Gloz, profesionální trenér paměti 3. stupně

Tomáš Cibulka, žák 4. ročníku oboru praktická sestra KG a SZŠ Kyjov, p.o.,

Na prvním místě se se 142 body umístila Eliška Zahradníková z KG a SZŠ Kyjov, p.o., na druhém místě se 137 body Klára Gruberová ze SZŠ a VOŠZ Znojmo, p.o. a na třetím místě se 125 body Daniel Valášek ze SZŠ a VOŠZ Znojmo, p.o. Všichni soutěžící byli oceněni pamětním listem a sladkou odměnou.

Strávily jsme s Kateřinou příjemné dopoledne. Všechny prezentace byly zajímavé a žáci pojali zadané téma z různých pohledů. Například pomáhání dobrovolníků po tornádu, dětská radost, radost z jídla, radost a alkohol, radost ze stráveného času s rodinou a přáteli, radost ze sportu apod.

Zapsala: Mgr. Lenka Čadová

Další fotky naleznete zde – <https://www.szs-jaselska.cz/psychologicka-olympiada/>

Celostátní soutěž ošetřovatelství na téma „Fyziologické funkce a jejich sledování“.

Dne 25. března 2022 proběhl šestý ročník celostátní soutěže ošetřovatelství na SZŠ Ruská v Praze pro třetí ročníky oboru praktická sestra. Naši školu reprezentoval vítěz školního kola Daniel Vejražka ze třídy 3. A. V Praze se setkala celkem 12 soutěžících z celé České republiky. Soutěž probíhala ve stejném duchu, jako na naší škole. V teoretické části žáci prezentovali své zpracované power pointové prezentace a v praktické části prováděli odborné výkony, které byly hodnoceny porotou. Výkony všech zúčastněných žáků byly vyrovnané s minimálními rozdíly mezi soutěžícími. I když se nám nepodařilo získat umístění na předních pozicích, hodnotíme účast na soutěži jako přínosnou.

Další fotky naleznete zde – <https://www.szs-jaselska.cz/celostatni-soutez-osetrovatelstvi>

Na svět jsem se poprvé podíval v květnu roku 1993 v Mělníku.

Moje první krůčky byly po našem bytě v prosinci roku 1993. Začal jsem chodit velmi brzy a byl jsem hrozně hyperaktivní dítě. Možná právě proto jsem v šesti letech měl problémy s kyčlí.

V červenci 1995 jsem byl poprvé na kajaku s mamkou v Praze.

V listopadu 1998 jsem musel na operaci kyčle. Měl jsem Perthesovu chorobu. Byl to můj nejhorší zážitek a dodnes si pamatuju, jak mě vezou na operační sál a já se strašně bojím. Celkově jsem před a po operaci strávil v různých nemocnicích více než rok.

První závody

V září roku 2000 jsem se dostal na první závody ve vodním slalomu. Bylo to Mistrovství ČR žáků v Plzni a já jsem tam startoval v kategorii předžáků. K mému velkému překvapení jsem skončil na třetím místě a radost byla nepopsatelná.

První vítězství

V květnu 2001 jsem poprvé okusil, jaké je vítězství na kajaku. Vyhrál jsem svůj první závod v kategorii předžáků. Byl to super pocit a vodní slalom si mě tím definitivně získal!

Zlomená ruka

V lednu 2002 mě ze hry skoro vyřadila zlomená ruka. Vlastně nevím, jestli můžu napsat, vyřadila. Byla to jediná zlomenina, kterou jsem kdy měl, a ani jsem o ní pořádně nevěděl. Byli jsme se sestřenkou lyžovat v Rakousku a nějaký Němec mě tam tehdy srazil na sjezdovce. Všichni jsme si mysleli, že je to jen naražené, ale když jsem po třech týdnech normálního tréninku podotkl, že mě ruka stále trochu bolí, tak jsem šel na rentgen. Tam zjistili, že ruka sice byla zlomená, ale krásně srostla!

První zlomené pádlo

Červenec 2005 byl pro mě speciálním měsícem – zlomil jsem své první pádlo. Byl to rok, kdy už jsem se mohl spolehnout nejen na techniku, ale i na svou sílu. Každopádně následkem bylo, že jsem jednoho krásného dne zabral o překážku a pádlo se zlomilo.

První velká prohra na ms

Poprvé jsem hodně těžce prohrál na MS v červenci 2010. Bylo to moje první Mistrovství světa juniorů a já jsem cítil, že jsem jeden z největších favoritů na medaili, ale bohužel zapracovaly nervy a nezvládl jsem semifinále. Skončil jsem na prvním nepostupovém místě. Na druhou stranu to pro mě byla nejdůležitější prohra. Od té doby jsem nervy vždy dokázal ovládat.

První velká medaile

V červenci 2011 jsem se poprvé umístil na bedně v seniorech. Ještě jako juniorovi se mi podařilo, na prvním velkém závodě zaskočit všechny soupeře a skončil jsem na 3. místě. Myslím, že to byl skoro největší zázrak kariéry.

První světové zlato

Vezu domů zlatou medaili z mistrovství světa. Letím domů jako čerstvý mistr světa. Připadá mi to neuvěřitelné, ale ta jízda byla perfektní. Věděl jsem, že pokud mi všechno klapne, mohl bych mít medaili, ale nenapadlo mě, že bych mohl vyhrát. Tenhle pocit musím zažít znovu!

Bronzová z ria

Když jsem dojel olympijské finále, mísil se ve mně pocit skvělé jízdy s jednou chybou. Vedle mého jména svítila 3. a taky dvouvteřinová penalizace. Na startu stál ještě jeden poslední závodník a já věděl, že už s tím nemůžu nic udělat, že můžu jen čekat, jak to dopadne. Když se mi na krku houpala bronzová medaile, uvědomil jsem si, že jsem vybojoval první českou medaili z Ria a splnil se mi další z mých sportovních snů.

Poprvé vítězem světového poháru

Získal jsem další velký titul – už zbývá jen jeden. Po ne moc úspěšné sezóně 2017 jsem věděl, že chci znovu vyhrávat. Za celou sezónu jsem jen jednou skončil mimo stupně vítězů, a to 4. Díky tomu jsem poprvé vyhrál celou sérii světového poháru. A „odškrtnul“ si další velké vítězství.

Vítězství světového poháru obhájeno

3 roky jsem nestál na nejvyšším stupni v závodě – 3 roky jsem čekal, až znovu vyhraju světový závod. Naposledy jsem vyhrál v Praze – a tady jsem to i prolomil. Forma byla obrovská, ale hlavní závod sezóny (MS 2019) byl ještě přede mnou.

Podruhé mistrem světa, ale tentokrát úplně jinak

Splněný sen. Pocity po dojetí, kdy jsem věděl, že jsem předvedl, co ve mně je, že jsem opět mistrem světa, na ty nikdy nezapomenu. Tentokrát jsem na MS ve španělském Seu d'Urgell, které bylo prvním nominačním závodem na OH (2020), startoval jako favorit, vítěz světového poháru a zároveň otec čtyřměsíčního synka. Věděl jsem, že když dokážu předvést, svou skvělou jízdu, vyhraju. Já to dokázal a vítězství bylo jedním z nejsilnějších sportovních zážitků, které jsem kdy zažil.

Mistr evropy doma v troji

Počtvrté mistrem Evropy, zároveň však první velký titul doma v Troji. Na trati, kde jsem vyrostl, jsem se naučil pádlovat. V mém druhém domově jsem poprvé ve své kariéře dokázal vybojovat titul. Je nádherné vítězství sdílet se spoustou kamarádů, fanoušků a hlavně rodiny. Zakočil jsem tím zvláštní sezónu, která měla být úplně jiná a s jiným vrcholem. Do té další budu vstupovat jako reprezentant pro OH v Tokiu aktuální mistr světa, Evropy, republiky, světová I. a aktuální vítěz SP. Chybí tu jen jediný titul a pro jeho získání udělám maximum.

Oh v tokiu

Vítězství na OH je mým splněným snem. Před Hrami se mluvilo o mém jméně čistě ve spojitosti se zlatem. Nikdo nepochyboval, že to zvládnou, a nejtěžší bylo, že i nejbližší byli pevně přesvědčení, že to dám. Byl to nejobtížnější a následně nejkrásnější okamžik mé kariéry, kdy jsem pod obrovským tlakem dokázal jet s radostí dítěte a velkým srdcem. S vodou jsem si hrál a byl jsem to já i na tom největším závodě, kde jde o všechno.

Když stojím na startu velkého závodu, jako je mistrovství světa nebo olympiáda, cítím absolutní štěstí. Ten pocit mě žene kupředu. K těm velkým medailím, ke splněným snům.

„Tady bych chtěl taky jednou startovat. Takhle dobrý jednou budu,“ říkal jsem si jako malý, když jsem objížděl největší světové závody se svými rodiči, kdy táta ještě závodil a máma pracovala jako fyzioterapeutka českého manšaftu. Oba závodili na divoké vodě, oba mě trénovali, i když máma jen chvíli. Oba byli a jsou mými největšími vzory – na trati i mimo ni.

Tehdy jsem se chtěl stát nejlepším kajakářem, co kdy jezdil na divoké vodě. Nebyl to malý cíl – ale ta dětská myšlenka se mě stále drží.

Drží se mě i teď, když jsem si dětský sen splnil. Zvítězil jsem pod obrovským tlakem v olympijském závodě. Ale každý den, kdy sednu do své slalomové lodě, mě to baví pořád stejně. A možná ještě o trošku víc. A proto... Paříž 2024 už začíná klepat na dveře a já se nemůžu dočkat boje o další olympijské medaile.

8 ZLATÝCH MEDAILÍ

1 VELKÝ SEN

13 ZLOMENÝCH PÁDEL

Slané tyčinky z listového těsta

Ingredience:

Listové těsto

1–2 ks žloutku

Sýr

Slunečnicová semínka

Sůl

Paprika

Česnek

Kmín

Postup:

Přehřejeme si troubu na 180 °C. Listové těsto si můžeme koupit předem rozválené nebo nerozválené. V případě rozváleného ho jen rozložíme, pokud máme nerozválené, je potřeba ho rozválet tak, aby bylo vysoké zhruba centimetr. Těsto rozřežeme na plátky libovolné délky a šířky. Vyskládáme na plech vyložený pečicím papírem. Poté potřeme žloutkem, v přiměřeném množství dáme sůl, papriku, granulovaný česnek a kmín. Přidáme slunečnicová (nebo třeba sezamová) semínka. Posypeme nastrouhaným sýrem. Tyčinky pečeme do zlatova zhruba deset minut a máme hotovo. Dobrou chuť!

V této rubrice našeho časopisu máte možnost hádat, kdo z učitelů se skrývá za mladistvým vzhledem na fotce. V minulém čísle jsme vám představili Pavlu Šejnohu Jaklovou ☺

Autor: Redakce

Kde jste se narodila a kde momentálně žijete?

Narodila jsem se ve Zlíně. Zde jsem navštěvovala základní i střední školu. Další studium na vysoké škole jsem absolvovala v Brně, kde jsem zůstala a nějakou dobu bydlela. Nyní žiji s rodinou v malebné vesnici v Moravském krasu.

Jak dlouho působíte tady u nás na škole? Kde jste působila předtím?

Na naší škole působím necelý rok. V předchozích letech jsem pracovala pro rakouskou instituci, která svou činností zajišťovala podporu firem z Rakouska na českém trhu. Dále jsem se věnovala doučování němčiny a už delší dobu spolupracuji s rakouskou firmou, která vyrábí ekologicky a udržitelně čerstvou přírodní kosmetiku a výživové doplňky.

Jakou vysokou školu (aprobaci) máte vystudovanou?

Pocházím z učitelské rodiny, od dětství aktivně sportuji a část naší rodiny žije v Německu. Pedagogická fakulta, obor tělesná výchova a německý jazyk, byla jasná volba.

Jaké učíte předměty a jaké jsou vaše další funkce na škole?

Tento rok vyučuji německý jazyk a musím přiznat, že mi výuka a přípravy na ni zabírají veškerý volný čas. Moje hlavní funkce je tedy učitel.

Co máte na naší škole ráda?

Přestávky? :) Teď vážně. Tento rok zažívám svou pedagogickou premiéru a jsem moc ráda, že právě na naší škole. Líbí se mi lokalita, duch budovy, rozsáhlý školní dvůr, příjemní kolegové, výborné kafčo hned přes ulici :) a to nejdůležitější - fajn žáci.

Co byste na škole naopak změnila?

Jsem zde první rok, takže se pořád ještě rozkoukávám. Ale jednu věc bych ráda změnila, pokud by to bylo jen trochu možné. Z pohledu učitele němčiny jako druhého jazyka bych uvítala možnost nastavení tohoto předmětu jako povinně volitelného s dotací dvě hodiny týdně. Pro žáky oborů praktická sestra a sociální činnost by to byla jistě úleva. Tento předmět by si volili

žáci, kteří by měli zájem o studium němčiny, výuka by byla efektivnější a radostnější pro obě strany.

Vzpomenete si, jaký jste byla student? Měla jste někdy nějakou důtku nebo sníženou známku z chování? Jestli ano, tak za co?

Nebyla jsem žádný rebel, ale ani vzorňák. Občas jsme se spolužáky chodili za školu, ale důtku ani sníženou známku z chování jsem nikdy nedostala.

Co vy a tělesné tresty? Jste pro nebo proti? Zavést či nezavést?

Občas mě svrbí ruka, to přiznávám :-), ale tělesné tresty na škole bych určitě nezaváděla. Hlavní výchovný prvek jsou rodiče, kteří by své děti měli vést ke slušnosti, ohleduplnosti, toleranci a zodpovědnosti. Škola by už měla vše jen doladovat a poskytovat žákům podporu.

Jak se Vám komunikuje s rodiči? Zažila jste už nějakého rozzlobeného rodiče?

Za mého působení jsem ještě neměla mnoho příležitostí komunikovat s rodiči. Pokud ano, vše proběhlo hladce a bez problémů.

Kdo nebo co v životě byl váš nejlepší učitel?

Sám život. Každá nová zkušenost, ať už dobrá nebo špatná, mě posunula dál. Každá práce nebo činnost mě naučila něco nového. Každý člověk, kterého jsem v životě potkala, mě nějakým způsobem ovlivnil. Mými učiteli jsou i mé děti, které mi pravidelně dávají jako rodiči zpětnou vazbu.

Co Vás nejvíce baví a na druhou stranu štve na této profesi?

Moc mě baví práce s mladými lidmi. Mít možnost učit je něčemu novému a snažit se o to, aby je to bavilo. To mi přináší největší radost. Občas mě mrzí reakce některých lidí, kteří mají pocit, že učitel má hromadu volného času ve školním roce, jen si "hraje" s dětmi a navíc má ještě prázdniny. Přiznávám, že jsem si na začátku taky myslela, že to bude větší brnkačka :-). Mýlila jsem se. Stoupnout si každý den před třídu plnou "natěšených" studentů, upoutat jejich pozornost, snažit se je něčemu naučit, to je pěkná fuška, ale i výzva.

Jaká akce, kterou pořádala naše škola, byla pro Vás nejzajímavější?

Dostala jsem možnost účastnit se společně s kolegyní Janou Váňovou a vybranými žáky 3. ročníků Erasmusu ve Vídni. Díky nepříznivé covidové situaci bohužel domluvenou praxi v sociálních zařízeních neabsolvovali, ale na druhou stranu jsme trávili více společného času poznáváním vídeňských památek. Byli to skvělé dva týdny strávené s výbornou kolegyní a úžasnou partou třetáků. Myslím, že jsme si to všichni moc užili.

Ještě bych ráda zmínila krajské kolo soutěže První pomoci, kterou pořádala naše škola. Byla jsem velice překvapena znalostmi a dovednostmi našich studentů. Jsou to borci.

Máte nějakého oblíbeného žáka? Jaká je Vaše oblíbená třída?

V letošním roce mi bylo přiděleno 18 skupin, které vyučuji němčinu. Stejně jako já nemusím vyhovovat všem skupinám, tak i mně se učí v některých třídách líp, v jiných hůř. Obecně mám ráda komunikativní a příjemné studenty se smyslem pro humor.

S jakým zaměstnancem školy, či pedagogickým kolegou nejvíce kamarádíte? S kým se Vám nejlépe spolupracuje?

Nejdříve bych zmínila své nejbližší kolegy z kabinetu – Lucii Mlynářovou a Ondru Horynu. Jsme skvělá parta, máme podobný smysl pro humor a vždy si navzájem pomůžeme. Celým školním rokem mě provází a podporuje skvělá Iva Laslová, které bych tímto chtěla moc poděkovat. Ráda jsem poznala i Barču Kráčmanovou. A samozřejmě nesmím zapomenout na Simonu Valoškovou a Janu Váňovou, které si vždy udělají čas, trpělivě odpovídají na mé dotazy a snaží se mi vždy v rámci možností vyjít vstříc.

Chtěla jste být učitelkou už od dětství? Pokud ne, proč jste se stala učitelem?

Být učitelem nebyl můj sen. Po ukončení Pedagogické fakulty jsem odešla do soukromého sektoru mimo školství a až v posledních letech jsem si začala pohrávat s myšlenkou pustit se do pedagogické činnosti. Jsem ráda, že jsem měla možnost zažít i jinou pracovní zkušenost a můžu tak čerpat z praxe.

Máte nějaký životní vzor?

Nechávám se inspirovat zajímavými lidmi, kteří v životě něco dokázali.

Jaké máte ráda seriály a filmy?

Záleží podle nálady. Ráda se podívám na dobrou kriminálku nebo akční film, občas mrknu na romantiku, ráda sleduji seriály na Netflixu. Poslední dobou jsem byla "donucena" svými dětmi mrknout na Stranger Things. :-)

Jakou posloucháte hudbu a máte oblíbeného interpreta?

Poslech hudby si obecně užívám, hlavně při cestě v autě. Preferuji jazz, pop a rock a mezi mé oblíbené hudebníky patří Alicia Keys, Melanie Scholz, Gregory Porter, Adele, Queen nebo třeba skupina Lucie.

Jaké čtete knihy?

Poslední dobou nemám na čtení vůbec čas, což mě mrzí. Už se těším na prázdniny, až se zase pustím do mých oblíbených detektivek.

Jaké máte koníčky? Provozujete nějaký sport?

Chodila jsem běhat, ale poslední dobou jsem si oblíbila turistiku. Miluji přírodu, hory a hlavně si tím skvěle vyčistím hlavu.

Jaké je Vaše nejoblíbenější jídlo a jaké naopak nemusíte?

Jídlo miluji. Snažím se jíst zdravě, u žádného jídla nesmí chybět zelenina. Ale občas si dám i něco nezdravého. Takovému vlašskému salátu občas neodolám. Mám ráda italskou kuchyni, těstoviny na všechny způsoby. Velmi ráda si občas vyrazím na můj oblíbený salát s kozím sýrem a hruškou do brněnské kavárny Klafe.

Máte domácího mazlíčka?

Měli jsme úžasnou a moc hodnou fenku Airin. Bohužel nám v únoru zemřela. S láskou na ni vzpomínáme a moc nám chybí.

Co dělá taková učitelka, když má dva měsíce prázdnin?

To by mě taky zajímalo, zeptejte se mě v září :-). Ale určitě dlouho spí, moc nemluví, neopravuje písemky a nezapisuje známky do Edookitu. Plány zatím žádné nemám, ale ráda bych cestovala, odpočívala, četla, sportovala a dělala vše, na co jsem celý rok neměla čas. Nejsou dva měsíce moc málo? :-)

Jaké máte plány do budoucna? (5 až 10 let)

Nejsem plánovací typ. Pro mě je důležité dělat práci, která mě baví a je přínosná pro druhé. Být obklopena lidmi, které mám ráda. A využívat příležitostí, které život nabízí.

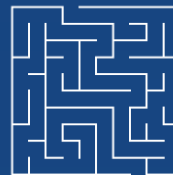
A máme tady poslední otázku. Máte nějakou zajímavou nebo vtipnou historku z pedagogické praxe?

Za tu krátkou dobu bohužel žádnou nemám. Ale můžu použít historku od mé dcery, která mě velmi pobavila. Její kamarád ze školy, zřejmě žádný matematický génius, si při jednom z testů nevěděl rady s žádným z početních příkladů. Aby neodevzdal prázdný papír, nakreslil na něj Ninju s textem: "Tenhle Ninja chrání test před horším výsledkem než 4." Na což mu učitel písemně do testu odpověděl: "Na tenhle test by nestačilo ani deset Ninjů."

Vážení čtenáři, máme pro Vás další nelehký úkol! Kdo ví, jaký předmět je na obrázku a k čemu slouží? Vítěz tipovací soutěže získá opět sladké ceny ☺. V minulém čísle byl tajemným předmětem inhalátor.

Řešení rébusu z minulého čísla:

Vltava 22, Labe 2, Morava 9, Sázava 20, Ohře 1, Dyje 15, Berounka 24

FARMACIE

Přiřad'te léky a byliny k tomu co léčí.

Endiaron

Průjem

Warfarin

Bolest

Vlaštovičník

Bradavice

Kozlík

Ředění krve

Xyzal

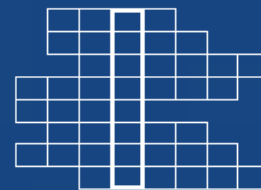
Nespavost

Ostropestřec

Játra

Ibalgin

Alergie

1	2	3	4	5		6	7	8		9	10
12						13			11		
15				16	14				18		
20			17		21			19			
		25		22			23				
24	26					27					
28						29					
33					30			35		31	32
	37			34			36		40		
38			39					41		43	
45		42					46		44		
47							48				

Vodorovně

- 1) HINDUISTICKÉ POUTNÍ MÍSTO
- 6) UMĚLECKÉ VYOBRAZENÍ NAHÉHO TĚLA
- 9) SPOJENÉ NÁRODY (ZKR.)
- 12) JMÉNO HEREČKY OBERMANNOVÉ
- 13) NAIVNÍ ŽENA
- 15) DOCENT (ZKR.)
- 16) JIHOEVROPSKÝ LÉČIVÝ POLOKEŘ
- 18) REKLAMNÍ SPOT19)MANŽELKA
- 20) INTERAKCE21)TEPRVE
- 23) STAVBA PRO OVCE
- 24) **TAJENKA**
- 25) MALAJSKÁ DÝKA
- 28) SLOVENSKÁ ŘEKA
- 29) ŠUPINA PŘI KOVÁNÍ
- 30) INICIÁLY HEREČKY DOLEŽALOVÉ
- 33) HUDEBNÍ NÁSTROJ
- 34) NEČINNOST
- 35) DIVADELNÍ AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ (ZKR.)
- 37) CHEMICKÁ ZN. TELURU
- 38) OBCHODNÍ AKADEMIE (ZKR.)
- 39) PROKLETÍ
- 40) VADA
- 43) BÝT V SOULADU S MÓDOU
- 45) SLÍT
- 46) POZICE V JÓZE
- 47) NEŠŤASTNÁ
- 48) VYČNÍVAT

Svisle

- 1) SYNDROM SELHÁNÍ IMUNITY
- 2) KOVOVÝ ODPAD
- 3) OPĚTOVNÉ VYUŽITÍ ODPADU
- 4) STARŠÍ ZÁJMENO
- 5) KVĚTEN (ANGLICKY)
- 6) KTERÝ (ZASTARALE)
- 7) KAPITOLA (ZKR.)
- 8) TOBĚ
- 9) ZEMŘÍT (KNIŽNĚ)
- 10) ŽENSKÉ JMÉNO (18. 5.)
- 11) LECJAK
- 14) OPĚT
- 17) VLASTNÍ KRÁVĚ
- 19) SEMENO DUBU
- 22) I TATO
- 23) PYTEL
- 24) PÍCNINA
- 26) ROZČILOVÁNÍ
- 27) PŘIVÁDĚT NA SVĚT
- 30) UPRAVENÁ MLETÍM
- 31) AMERICKÝ STÁT
- 32) PŘIZNAT NĚČÍ PRAVDU
- 34) DRUH LEPIDLA
- 36) PEČOVAT
- 38) ORGANIZACE SPOJENÝCH NÁRODŮ (ZKR.)
- 39) KTERÝ ČLOVĚK
- 41) SYSTÉM REGULACE PROKLUZU KOL (ZKR.)
- 42) INICIÁLY HEREČKY BALZEROVÉ
- 44) AČKOLIV

Řidič vozidla z výhledu

- A dává přednost v jízdě oběma tramvajím.
- B dává přednost v jízdě zelenému vozidlu.
- C projede křižovatkou jako první.

Správná odpověď

C) Projede křižovatkou jako první

Autor: Redakce

Nedej pokušení šanci

Dne 5. 5. 2022 proběhla v kině Scala přednáška PČR s tématem „Nedej pokušení šanci“, která je rozšířením již existujícího projektu Nedej drogám šanci. Přednášky se zúčastnily všechny první ročníky naší školy. Tento projekt má napomoci mladým lidem vyhodnotit rizika užívání návykových látek. Během dopoledne se posluchači seznámili v krátkých vstupech s negativními vlivy užívání drog a setkali se i s kriminalistou, který se zabývá drogovou trestnou činností a dopravními nehodami, v jejichž pozadí stál alkohol.

Dopravní soutěž mladých cyklistů 2022 - okresní kolo

Dne 9. května 2022 se žáci naší školy účastnili dopravní soutěže mladých cyklistů, tentokrát ne v roli soutěžících, ale jako modely a hodnotitelé v disciplíně poskytování první pomoci.

Soutěž probíhala v areálu dopravního hřiště v Brně na Riviéře za účasti dopravní policie České republiky a zástupců BESIPu.

Soutěže se účastnily dvě kategorie žáků ZŠ. Mladší žáci ze čtvrtých tříd a starší žáci převážně ze sedmých tříd škol okresu Brno a Brno-venkov.

Mimo naše stanoviště „Poskytování první pomoci v dopravě“ žáci ZŠ měli ještě znalostní testy, jízdu zručnosti, bludiště a další disciplíny.

Na stanovišti první pomoci si soutěžící vylosovali modelovou situaci a vždy jeden soutěžící ošetřil jednoho zraněného. Hodnotila se bezpečnost zraněného, rychlost a správnost volání záchranné služby a poskytnutí laické první pomoci.

Všichni mladí cyklisté byli výborně připraveni, přesto tréma nebo setkání s krví, byť umělou, u některých soutěžících vyvolaly slzičky.

Naše žákyně však uměly děti utěšit, také vhodně navést ke správnému splnění úkolů a nezapomněly malé cyklisty i něco nového z první pomoci naučit.

Celý den na brněnskou Riviéru svítilo sluníčko a pochvala od krajského koordinátora BESIPu potěšila nejen žákyně 3S, ale také paní učitelky, které je na akci doprovázely (Mgr. Kristýnu Kyselákovou, PhDr. Janu Toufarovou a Mgr. Dominiku Babákovou).

Zapsala: Mgr. Dominika Babáková

Další fotky naleznete zde:

<https://www.szs-jaselska.cz/dopravni-soutez-mladych-cyklistu-2022-okresni-kolo/>

Slavnostní vyřazení 3.Vb ve Dvoraně

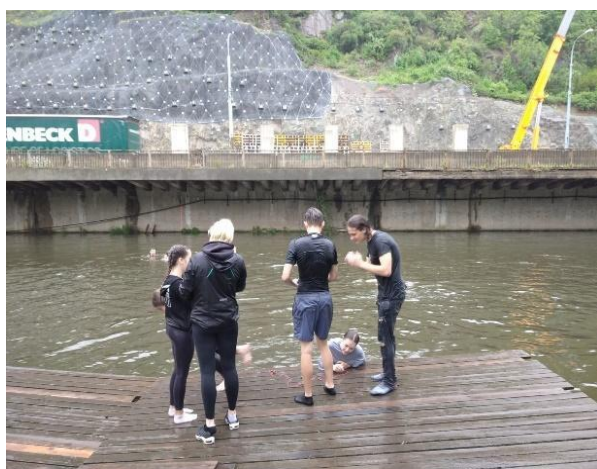

Dračí lodě

Dne 25. 5. 2022 se třída 2. D zúčastnila projektového dne v rámci ASK. Akce se konala na loděnici na Veslařské ulici.

Po příchodu na loděnici se nás ujali instruktoři, kteří nám něco pověděli o historii dračích lodí a seznámili nás s technikou pádlování a jízdy. A pak už jsme sedli do lodě a vydali se na řeku.

První pomoc

Tak jsme se dočkali!

Pod laskavou záštitou hejtmána Jihomoravského kraje Jana Grolicha si v pátek 3. června 2022 změřili síly žáci středních zdravotnických škol, nacházejících se v Jihomoravském kraji, po dlouhých dvou letech.

Patnáct družstev bylo rozděleno do dvou kategorií. První kategorie, žáci druhých ročníků SZŠ - těch přijelo soutěžit 11 a žáci VOŠZ kategorie - zde byly 4 družstva.

Slavnostní nástup družstev se konal na hřišti školy za účasti MUDr. Pavla Smékala jako hlavního porotce soutěže, dále nás navštívil krajský radní Mgr. Jiří Kasala, MBA, oblastní ředitel BESIPu

Ing. Pavel Čížek a Mgr. Lucien Rozprým, vedoucí oddělení prevence a volnočasových aktivit JMK. Soutěž zahájila PhDr. Zuzana Číková, ředitelka školy.

V letošním roce byla soutěž pouze jednodenní. Přesto se do příprav zapojila celá škola.

Soutěž jsme přiblížili realitě. Zachraňovalo se v terénu v parku na Obilném trhu i v parku na Špilberku. V prostorách brněnských budov, například v hudebním klubu Music Lab na Opletalově ulici, ale také ve sklepních prostorách naší školy na ulici Jaselská. Tříčlenná soutěžní družstva se opět musela potýkat s úrazy, domácími poraněními, mimořádnými situacemi či akutními interními stavy.

Také jako v předešlých letech jsme spolupracovali se složkami IZS, a to především s hasiči, kteří připravili modelovou situaci v parku. Byla to srážka dvou automobilů. Tato modelová situace vycházela ze skutečné události, která se stala na Brněnsku v jarních měsících a hlavním úkolem soutěžících bylo zajistit účastníky dopravní nehody a přivolat složky IZS.

Soutěž byla také velmi dobře medializovaná, již v dopoledních hodinách mohli posluchači brněnského rozhlasu sledovat zprávy ze soutěže a také na internetové TV Pohoda vidět i přímé vstupy.

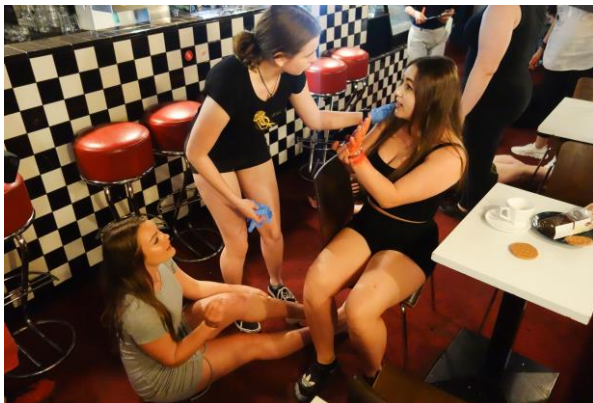
Soutěžící po ukončení soutěžního úkolu byli ihned vyrozuměni o chybách, kterých se během poskytování první pomoci dopustili. Družstva mohla podat protest proti výroku poroty. Pokud nesouhlasili soutěžící s rozhodnutím hlavního rozhodčího stanoviště, mohli podat písemný protest hlavnímu rozhodčímu soutěže, tím se zvýšila objektivnost soutěže.

V letošním školním roce se však žádné protesty řešit nemusely.

Cílem organizátorů soutěže první pomoci bylo připomenout všem lidem, jak důležité je umět včas

a kvalitně poskytnout první pomoc. Je nutné si uvědomit, že život máme každý jen jeden. Je škoda, pokud život končí jen proto, že na místě neštěstí nebyla poskytnuta první pomoc včas, kvalitně nebo nebyla poskytnuta vůbec.

V tomto roce, stejně jako v minulých letech, obdržela všechna soutěžní družstva krásné ceny. Ještě než se všichni soutěžící rozjeli do svých domovů, pozvala ředitelka školy PhDr. Zuzana Číková odborné učitelky na celostátní odbornou konferenci první pomoci v říjnu 2022. Krásné počasí, dobrá nálada a chuť žáků se něco nového naučit tak uzavřela I. ročník krajské soutěže první pomoci.

Další fotky naleznete zde:

<https://www.szs-jaselska.cz/1-rocnik-krajskeho-kola-souteze-prvni-pomoci-3-6-2022/>

Slavnostní vyřazení ve Scale

Dne 1. 6. 2022 od 10 hodin proběhlo slavnostní vyřazení našich absolventů. Vyřazení se po dvou letech konalo v prostorách univerzitního kina Scala v Brně.

Absolventi všech oborů studia Střední zdravotnické školy Brno, Jaselská, p.o. se přišli rozloučit se svými třídními učitelkami a vedením školy. Dojemnou atmosféru dotvářeli rodiče a další příbuzní žáků. Mezi vzácnými hosty byly i náměstkyně pro nelékařské zdravotnické pracovníky FN Brno Mgr. Renáta Grossová Klementová, MBA a hlavní sestra Úrazové nemocnice Brno Mgr. Andrea Lišková.

Slavnostní akt moderovala Mgr. Martina Cahová. V úvodu slavnostního vyřazení promluvila ředitelka školy PhDr. Zuzana Číková.

Na pódiu se postupně vystřídalaly třídy oborů praktická sestra, zdravotnické lyceum a sociální činnost.

Celou tuto krásnou a dojemnou akci školy provázela vystoupení dramatického kroužku pod vedením Mgr. Babákové a Mgr. Lambové. Žáci dramatického kroužku vystoupili s básněmi od Miloše Kratochvíla, Jana Skácela, Jaroslava Seiferta, s ukázkou Malého prince, s písní *Mamma Mia* od skupiny ABBA a s písní *Co z tebe bude* od Pokáče.

Za žáky promluvil Filip Kalášek, který poděkoval učitelům i rodičům za velkou podporu během jejich studia.

Celá akce se konala pod záštitou SRPD.

Všechny třídní učitelky vyprovodily svoje svěřence do života a užívaly si vzpomínkovou prezentaci fotografií ze společného školního života.

Po dobu akce byla všude cítit slavnostní atmosféra a nezbývá než popřát absolventům mnoho úspěchů do dalšího, nejen studijního života.

Věříme, že na tento den budou všichni přítomní po celý život vzpomínat. Akce byla zakončena studentskou hymnou.

Zapsala: Mgr. Martina Cahová

Další fotky naleznete zde:

<https://www.szs-jaselska.cz/slavnostni-vyrazeni-absolventu-ve-scale/>

Závěrečná zpráva z akce na ZŠ Laštůvkova

Místo konání: ZŠ Laštůvkova Brno – 4 třídy žáků 4. a 5. tříd

Dne 6. června 2022 se v rámci projektu Světové školy při Střední zdravotnické škole Brno, Jaselská p. o. uskutečnila akce na ZŠ Laštůvkova v Brně. Tématem letošního roku je kvalitní vzdělání s cílem vzdělanost v poskytování první pomoci všem. Naši žáci druhých a třetích ročníků si dali za cíl edukovat své mladší spolužáky ze základních škol v poskytování první pomoci u nečastějších zranění v běžném životě. Na šesti stanovištích si nejprve vysvětlili všeobecné zásady obecně platné před poskytováním první pomoci a poté simulovali jednotlivá poranění. Jednalo se o modelové situace raněného v bezvědomí, se zástavou akce srdeční, masivní krvácení či simulace zlomeniny horní končetiny. Po absolvování všech stanovišť se žáci 4. tříd vrátili znovu k jednotlivým modelovým situacím, aby již prezentovali nabyté vědomosti a dovednosti z předchozích míst. Prokázalo se, že jsou velmi šikovní a při dobré motivaci zapálení pomoci raněnému. Zdá se, že jsme byli inspirací mnohým dětem při hledání svého budoucího povolání.

Kladně hodnotíme i profesionální přístup našich žáků zdravotnické školy k mladším spolužákům, empatický přístup k dětským laikům i trpělivé pedagogické vedení. Akce se tedy velice vydařila a umožnila tak navázat spolupráci mezi školami i do budoucna. V červnovém čísle Regionální zpravodaj Brno – Bystrc vyjde tato akce jako zajímavost ze škol. Už se těšíme na další spolupráci.

Aktivní tým Světové školy při Střední zdravotnické škole Brno, Jaselská, p. o.

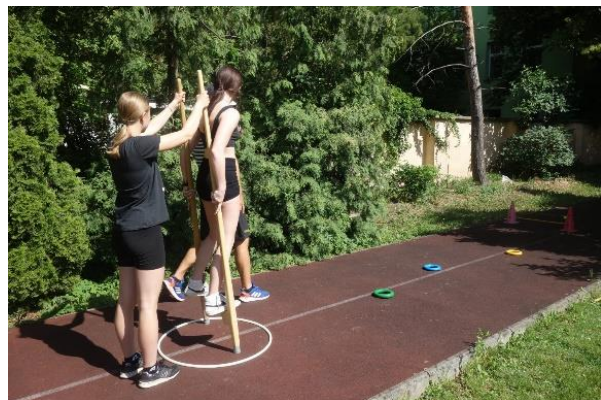
Nekuřácký den

Mezinárodní nekuřácký den se připisuje vždy na třetí čtvrtek v listopadu. Tento školní rok byl z důvodu epidemiologické situace přesunutý na 7. 6. 2022. Nekuřácký den by měl být osvětou pro kuřáky, že nejen sami sobě kazí zdraví, ale výpary z cigaret poškozují zdraví i nekuřáků, tzv. pasivních kuřáků, kteří trpí mnohdy víc jak kuřáci. V tento den se pořádá celá řada akcí upozorňujících na tuto problematiku. Společnost se na kouření často dívá jako na ošklivý zlovyk, lékaři však vědí, že **závislost na nikotinu je nemoc**, která stejně jako všechny nemoci potřebuje léčbu.

Akce byla pořádána hlavně pro žáky všech prvních ročníků. Celý den byl pečlivě naplánovaný a na organizaci se podíleli nejen pedagogové, ale také vybraní žáci třídy 2C. Byl připravený sportovní program na venkovním hřišti, kde mezi sebou hrály přehazovanou jednotlivé třídy, přetahovaly se na laně a účastnily se dalších sportovních aktivit. V učebně psychologie si žáci zrelaxovali svá těla i duše. Vyzkoušeli jsme je také v AZ kvízech zaměřených na problematiku kouření, kde soutěžila dvě družstva mezi sebou. Velmi zajímavou přednášku ve školní Dvoraně si pro žáky připravila MUDr. Opletalová z FN Bohunice, oddělení Kliniky nemocí plicních a tuberkulózy na téma „Prevence a škodlivost kouření“. Na konci přednášky si žáci změřili množství oxidu uhelnatého ve vydechovaném vzduchu. V přízemí školy byly pro žáky k dispozici dva rotopedy. Žáci prvních ročníků jeli „Kilometry pro zdraví“. I. A ujela celkem 6500 m, žáci I. B 5600 m, žáci I. C 6100 m, I. S 6400 m, I. D 6400 m, I. S 6400 m a I. LA 7200 m. Celkem ujeli 38 200 m. V prvním patře byla k dispozici tabule, kde nekuřáci psali vzkazy kuřákům, nafukování balonků a žáci si vyzkoušeli také sílu svého výdechu, když posouvali florbalový balonek po vyznačené trase. Škola byla vyzdobena plakáty žáků na téma kouření, které tvořili v hodinách výchovy ke zdraví. Na konec celého dne a po zvládnutí všech aktivit byli žáci odměněni malou sladkostí a drobnými dárky, které nám věnoval MMB Odbor zdraví.

Děkuji všem pedagogům i žákům za tento úspěšný, aktivně prožitý den.

Zapsala: Mgr. Romana Hanušová

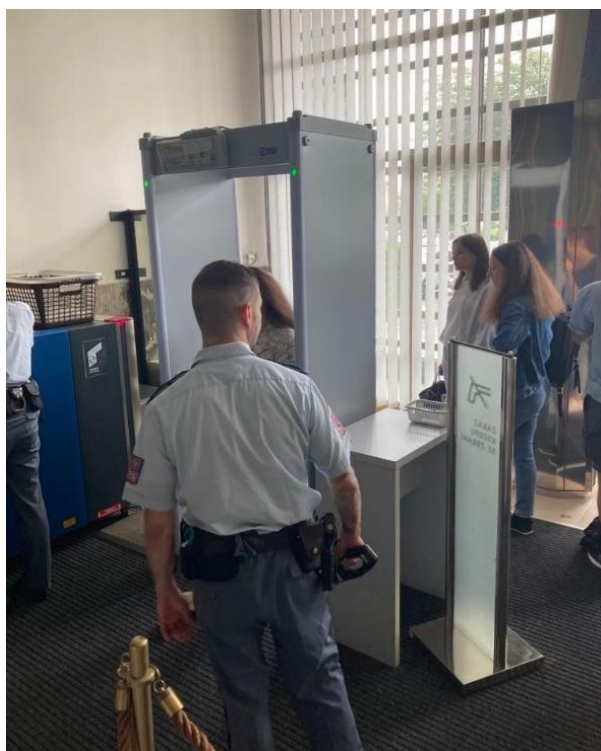

Další fotky naleznete zde:

<https://www.szs-jaselska.cz/nekuracky-den/>

Exkurze do Nejvyššího soudu

Dne 9. 6. 2022 se žáci 3.L v rámci hodiny občanské nauky vydali na exkurzi na Nejvyšší soud. Nejvyšší soud sídlí v Brně na ulici Burešova 20. Platí zde přísná pravidla, a tak ihned při vstupu všechny čekala podobná kontrola jako na letišti. Žáci měli možnost navštívit soudní síň, budovu Nejvyššího soudu, zeptat se nejrůznější dotazy a podívat se do cely, která slouží pro vězně, kteří čekají na soudní jednání. Někteří si také vyzkoušeli, jaké to je mít nasazená pouta. Celá exkurze byla velmi vydařená. Kromě zážitků z míst, kam se běžně nepodívají, si také odnesli informace, které využijí v hodinách občanské nauky i práva.

Zpráva ze Summitu Světových škol dne 15. 6. 2022 v Praze

Dne 15. června 2022 se náš aktivní tým Světové školy účastnil v Praze Summitu Světových škol. Byli jsme osloveni, abychom prezentovali naši několikaletou činnost v projektu jako příklad dobré praxe. Akce se účastnili žáci 3L Ondřej Zábrš, Simona Kouřilová a letošní absolventi zdravotnického lycea Zuzana Heinzová a Silvie Sychrová, za pedagogy Mgr. Dominika Babáková a Mgr. Iva Lambova.

Naši žáci si připravili powerpointovou prezentaci, ve které představili naši školu s její bohatou historií, ale i současné aktivity. Zaměřili se na témata z minulých let, se kterými naše škola získala titul a zmínili téma, se kterým škola v loňském roce titul obhájila.

Naše letošní téma je **Dostupnost vzdělání všem s cílem vzdělávání v poskytování první pomoci bez rozdílu věku**. Nejprve jsme zmínili kroky, jak se o daném tématu učíme a jak je třeba, aby se prolínalo napříč všemi předměty v rámci ŠVP. Poté následovalo zjišťování úrovně vědomostí o poskytování první pomoci u žáků ZŠ v našem okolí a dále pak jsme prezentovali celou řadu fotodokumentace z workshopu na ZŠ Laštůvkova, který proběhl 6. června 2022.

Na Summitu Světových škol jsme měli možnost si poslechnout přednášku Dr. Gabriela Guliáše, doc. MUDr. Jana Vevery, Ph.D či Lucii Kalousovou, Ph.D. Po certifikaci nových Světových škol probíhaly workshopy na téma Péče o duševní zdraví. Celá akce byla velmi vydařená a získali jsme celou řadu inspirací z jiných škol i nové poznatky o daném projektu.

Zapsala: Mgr. Iva Lambova

Školní výlet v Beskydech – 1.C a 1.D

V neděli 12. 6. 2022 jsme se v odpoledních hodinách vydali na třídenní školní výlet do Beskyd. Naším cílem bylo zdolat nejvyšší horu Beskyd – Lysou horu (1323 m. n. m.) a Radhošť (1129 m. n. m.).

Po příjezdu do hotelu Petr Bezruč v Malenovicích jsme se ubytovali a čekala nás bohatá večeře – polévka, druhý chod a dezert. Po večeři následovala procházka kolem Satinských vodopádů, kde některé odvážné zkusily ne příliš vysokou teplotu vody.

V pondělí jsme se nasnídali a v 9 hodin vyrazili směr Lysá hora. Nejrychlejší skupinka zvládla zdolat osmikilometrovou trasu s převýšením lehce přes 700 metrů za 1:45 h! Nahoře následoval zasloužený oběd, společné foto u ikonického „slupa“ a mohli jsme vyrazit zpátky do hotelu. Trasa se ale lišila – nazpátek vedla přes Ivančenu, což je kamenná mohyla, která byla postavena na památku skautů, kteří byli popraveni za druhé světové války. Po návratu na hotel jsme odpočívali a po večeři jsme využili možnost zahrát si bowling.

V úterý jsme se po snídani sbalili a přesunuli se autobusem do nedalekých Trojanovic, což byl náš výchozí bod na Pustevny a následně Radhošť. Na Pustevny jsme využili sedačkovou lanovku. Jen pro zajímavost – současná lanovka je sice v provozu od roku 1987, ale jednalo se pouze o modernizaci, jelikož její předchůdce zde stál již od roku 1940, což v té době byla vůbec první sedačková lanovka v Evropě! Poté jsme se vydali po hřebeni až na Radhošť, kde se nachází kaple svatého Cyrila a Metoděje (mimochodem, tato kaple je nejvýše položenou kaplí v Česku) společně s televizním vysílačem. Po cestě nelze minout sochu Radegasta, pohanského boha pohostinnosti, plodnosti a úrody. Podle pověsti právě na Radhošti měl své sídlo a lidé z různých krajů mu zde přinášeli dary. Po absolvování trasy jsme se na Pustevnách naobědvali a čekal nás poslední bod z programu výletu – šestikilometrový sjezd z Pusteven do Trojanovic na koloběžkách. V Trojanovicích na nás čekal autobus, který nás v odpoledních hodinách dovezl zpět do Brna.

Všem se výlet moc líbil a již nyní se těšíme na příští rok, kdy budeme moci absolvovat další školní výlet.

Zapsala: Mgr. Barbora Švrčková

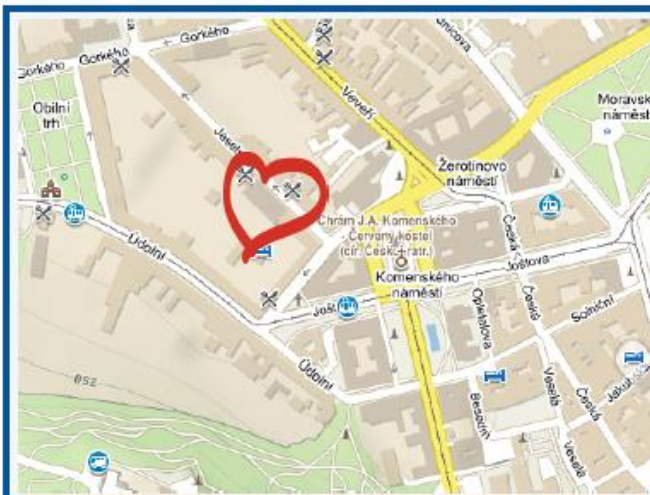

Kde nás najdete?

Kontakty:

Střední zdravotnická škola Brno, Jaselská, příspěvková organizace

Jaselská 7/9, Brno 602 00

Tel.: 541 247 125

E-mail: zkhusakova@szs-jaselska.cz

www.szs-jaselska.cz

www.facebook.com/SZŠ-Jaselská-Brno

Redakce

Šéfredaktor – Mgr. Jaroslav Miřkyna

Asistent šéfredaktora – Alexandra Szemánová (2D)

Přispěvatelé jednotlivých rubrik

Dračí hněv – Sabina Šírová (2D)

Tvůrčí psaní studentů – Alexandra Szemánová (2D)

Literární soutěž – Emma Němčanská (1D)

Lockdown aneb co mi dal nebo vzal uplynulý rok – Sofie Tolvajová (1D)

Zajímavý koníček – Damian Szilágyi (2B)

Úvaha – Adéla Čevelová (absolventka školy)

Já a sport – Pavla Procházková (2C)

Můj nejzajímavější sportovní zážitek – Aneta Filová (absolventka školy)

Stáž v Miláně – Palečková, Drlová, Řezáčová, Hlyva, Jílková, Bryndová a Vítrová

Sport, který mě nezaujal – 4B (absolventi školy 2021/2022)

Recept – Vendula Rohrerová (absolventka školy)

Kronika školy aneb co se událo ve škole... – Mgr. Jaroslav Miřkyna

Medailonky sportovců – Mgr. Jan Pejpek

Rébus – Mgr. Tomáš Novotný

Umístění časopisu na stránkách školy

http://www.szs-jaselska.cz/aktivity_skoly/kuryr.php

1. místo
v kategorii - střední školy v Jihomoravském kraji 2018
časopisu
Jaselský kurýr

3. místo
v kategorii - střední školy v Jihomoravském kraji 2017
časopisu
Jaselský kurýr

Finalista soutěže

O neinspirativnější středoškolský časopis roku 2017

Odborový svaz novinářů a pracovníků medií České Republiky

**Střední zdravotnická škola, Brno,
Jaselská, příspěvková organizace
Jaselská 7/9, 602 00 Brno**